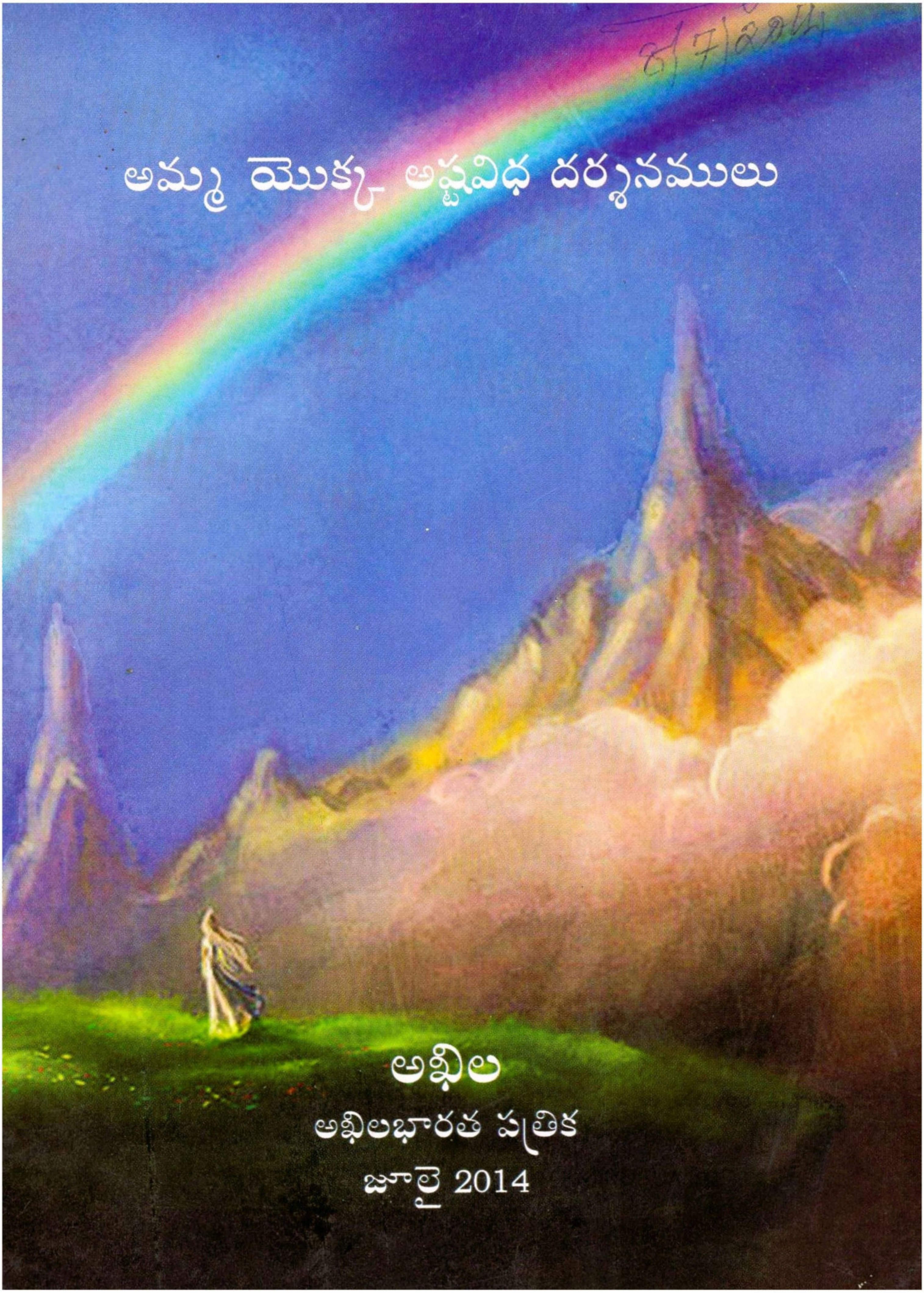

అమ్మ యొక్క అష్టవిధ దర్శనములు

అఖిల

అఖిలభారత పత్రిక

జూలై 2014

8/7/2014

విషయసూచిక

శ్రీమాత, 1958

అమ్మకు కలిగిన అష్టవిధ అంతర్దర్శనములు

1958 సం. మే నెల 28 న అమ్మ గతంలో ఒకసారి తనకు కలిగిన దర్శనం జ్ఞాపకం చేసుకున్నారు. ఆ దర్శనం మహాద్భుత పురుషుడైన పరమేశ్వరుని నుండి ఆవిర్భవించిన ప్రేమమయుడగు దివ్యచైతన్యమూర్తిది. ఈ సృష్టిని క్రమేపి దివ్యచేతన ఉనికికి మేల్కొనునట్లు చేయాలనే లక్ష్యంతో ఆ మూర్తి తన ఆవిర్భావ స్థానం నుండి నేరుగా అచేతనా భూమికలోనికి ప్రవేశించింది. 1958 సం. మే నెల 28 న అమ్మ ఈ సందర్భంలో చేసిన వ్యాఖ్య ఈ సంచికలో మొదటి శీర్షికగా ప్రచురించబడింది.

ఈ దర్శనం గురించి అమ్మ చెప్పిన వృత్తాంతము 1906 సం నవంబరు మాసంలో పారిస్ నగరంలో ప్రచురించబడిన 'Revue Cosmique' అనబడు ఫ్రెంచి మాస సమీక్షా పత్రంలో వెలువరించబడింది. ఆ తరువాత 1906, 1907 సంవత్సరాలలో అమ్మకు మరో ఆరు దర్శనాలు కలిగాయి. వీటి వివరాలు వ్రాత పూర్వకంగా నమోదు చేయబడినా వాటిపై అమ్మ సంతకం లేదు. అయినప్పటికీ, అవి అన్నీ ఒకే రకమైన పదజాలంతో ప్రారంభించబడ్డాయి, ఒకే శైలిలో వ్రాయబడ్డాయి, ఒకే రకమైన అనుభవాన్ని విశదీకరించాయి. ఆ కారణంగా అవి అమ్మకు చెందినవేనని కచ్చితంగా చెప్పవచ్చు.

1980 సం. లో వెలుగులోకి వచ్చిన సాక్ష్యాధారాలవల్ల ఈ నిర్ణయం సరైనదేనని రూఢి అయింది. అందుకు ఆధారంగా ఎనిమిదవ దర్శనం యొక్క వివరాలను అమ్మ వ్రాసిన చిత్తుప్రతి 'Une Vision (8)' లభ్యమయింది. అంతేగాక ఆమెచే స్వయంగా వ్రాయబడిన ఉత్తరాల చిత్తుప్రతులు — ఎనిమిదవ దర్శనానికి పూర్వం కలిగిన దర్శనాలతోపాటు అయిదవ దర్శన పాక్షిక వివరాలు గలవి — లభ్యమయినాయి.

ఈ ఎనిమిది దర్శనాల వివరాలు ఈ సంచకిలో ప్రచుచరించబడ్డాయి.

తనకు కలిగిన దర్శనాలను జ్ఞప్తికి తెచ్చుకోవటంలో, ఫ్రెంచి మాస పత్రం 'Revue' లో ప్రతిపాదించబడిన 'విశ్వతత్వం' (Cosmic Philosophy) నుండి సేకరించబడిన కొన్ని విశేష పదాలను అమ్మ వాడారు. వీటిని అనువదించడంలో, మూలపాఠంలోని పదాల సాహితీ విలువలకు దాదాపు దగ్గరగా నుండే ప్రయత్నం చేయబడింది.

మూలపాఠంలోని ఈ పదాలు యథాతథంగా పుట క్రింద ఈయబడిన వివరణలలో పొందుపరచబడ్డాయి.

అనువాదం: అందుగులపాటి జానకి

ఒక పురాతన సంప్రదాయము

(1958 సం. మే నెల 28 నాటి అమ్మ వ్యాఖ్య)

ఒక అత్యంత పురాతన సాంప్రదాయము గురించి మీకు చెప్పాలి. అది నేటి వరకు మన ఎరుకలో నున్న ఆధ్యాత్మిక, అతీంద్రియ మార్గాలకు పూర్వకాలానికి చెందినది. ఈ రెండు మార్గాలకు మూలమైనదిగా కనిపిస్తుంది. ఈ సాంప్రదాయానుసారం, ప్రతికూల శక్తుల చర్యల ఫలితంగా — హిందూ సాంప్రదాయంలో ఆసురిక శక్తులు అనబడేవి — ఈ ప్రపంచం తన దివ్యతేజోమయ నియమావళికి, తన అంతర్గత సహజ చేతనకు అనుగుణంగా వృద్ధిచెందుటకు బదులు మనకు అవగాహనలో నున్న అజ్ఞానాంధకార, అచేతన, అవిద్యా భూమికలలో మునిగిపోయింది. ఆ విధంగా భ్రష్టు పట్టిన ఈ లోకాన్ని రక్షించడానికిగాను జోక్యం చేసుకోమని దివ్య సృజనాత్మక శక్తి సృష్టికర్తయగు పరమేశ్వరుని వేడుకొంది. ఆ ప్రార్థనకు సమాధానంగా ఆ సృష్టికర్త నుండి దివ్యప్రేమను దివ్యచేతనను సంతరించుకున్న ఒక విలక్షణమైన దివ్య అస్తిత్వం ఆవిర్భవించి తనకు తానుగా అత్యంత అచేతనావృతమైన భౌతికంలోనికి, దానికి మౌలికమైన దివ్యచేతన, దివ్యప్రేమలకు ఉన్మీలనం గావించే పనిని చేపట్టుటకు పూనుకుంది.

ప్రాచీన గాథలలో ఈ దివ్యపురుషుడు ఒక చీకటి గుహ అంతర్భాగాన గాఢనిద్రలో మునిగివున్నట్లుగాను, ఆ దీర్ఘ సుషుప్తావస్థలోనున్న ఆతని నుండి ధగద్ధాయమానమైన కాంతికిరణాలు వెలువడి క్రమేణా అచేతనా భూమికలోనికి విస్తరించి, అందులోని మూలపదార్థా లన్నింటిలోకి తమంతట తాము ప్రవేశించి స్థిరపడ్డాయి.

ఎవరైనా ఈ అచేతనా భూమికలోనికి ఎరుకతో ప్రవేశించినట్లయితే, ఇంకా గాఢ నిద్రావస్థలో కొనసాగుతూ కాంతికిరణ ప్రసరణను కొనసాగిస్తున్న ఆశ్చర్యం కొలిపే ఆ దివ్యపురుషుని చూడవచ్చు. అతను ఆ కాంతికిరణ ప్రసరణను అచేతన

అజ్ఞానాంధకారం ఈ ప్రపంచం నుండి సమూలంగా అంతమొందేవరకు, సృష్టి యావత్తూ దివ్యచేతనకు ఉన్మీలనమయ్యే వరకు కొనసాగిస్తూనే వుంటాడు.

ఆశ్చర్యం గొలిపే విషయమేమిటంటే, ఈ అద్భుత దివ్యపురుషుడు, ఒకనాడు నా భావనాదృష్టికి, ఏ దివ్యపురుషుడైతే బహుదూరంగా సగుణ సాకార నిర్గుణ నిరాకార తీరాల అంచుల కావల నున్నట్లుగా కనిపించాడో, ఆతనిని బోలినట్లుండుట. అయితే, నా భావనాదృష్టికి కనిపించిన దివ్యపురుషుడు బంగారు జిలుగులు చిందే గులాబి ఛాయలో వెలిగిపోతుంటే, నిద్రావస్థలో దర్శనమిచ్చిన ఈ దివ్యపురుషుడు ధగద్ధగాయమానమైన వజ్రపు శ్వేతకాంతితో రంగురంగుల కాంతికిరణాలను వెదజల్లుతున్నట్లుగా నున్నాడు.

వాస్తవానికి ఈ ఆకృతి సర్వ అవతారాలకూ ఆదిమూలం. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే అతనిది ఆద్య విశ్వావతారం. అతను క్రమేణా మరింత అధికాధిక చైతన్యవంతమైన దేహధారణలు పొందుతూ, చివరిగా ప్రపంచం యావత్తు పరిపూర్ణమైన దివ్యతేజాన్ని స్వీకరించి తిరిగి ఒక అవిచ్ఛిన్న పురోగతి క్రమంలో వ్యక్తపరచుటకు సంసిద్ధపరచే కార్యక్రమాన్ని పూర్తిచేయుటకు ఆ సర్వేశ్వరుని నుండి నేరుగా అవరోహించి, గుర్తింపుపొందిన దివ్యజీవుల పరంపరలో ఒకరిగా సాక్షాత్కారించాడు.

ప్రతి దేశ చరిత్రలోను, ప్రతి సాంప్రదాయంలోను ఈ సంఘటన ఒక విలక్షణ రీతిలో, విభిన్న పరిమితులతో, వివరాలతో, ప్రత్యేక లక్షణాలతో ప్రకటించబడింది. వాస్తవానికి, ఈ కల్పనా గాధలన్నింటికీ అసలు మూలం ఒక్కటే. దీనినే అజ్ఞానాంధకార బంధురమైన భౌతికంలో, మధ్యంతర అవరోధాలను అధిగమిస్తూ దివ్యశక్తులను ఆవాహనచేసి ఆ భౌతికాన్ని వాటికి ఉన్మీలనం గావించటానికి భగవంతుడు చేపట్టిన ప్రత్యక్ష చేతనాపూరిత జోక్యం అనవచ్చు.

వివిధ అవతారాల మధ్యగల కాలాలు పోను పోను తగ్గిపోయినట్లుగా కనిపిస్తాయి. అది ఏ విధంగా ఉంటుందంటే, భౌతికం ఎంత అధికంగా సంసిద్ధమవుతుందో అంతమేరకు కార్యాచరణ కూడా చైతన్యవంతమవుతుంది, క్రియాశీలమవుతుంది, నిశ్చయాత్మకమవుతుంది.

ఆ విధంగా ఈ కార్యక్రమం ద్విగుణీకృతమవుతుంది, తీవ్రతరమవుతుంది

— ప్రపంచమంతా ఆ పరమేశ్వరుని దివ్యావతార క్షేత్రంగా పరిణమించేవరకు.
(CWM 9:332-34)

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

మొదటి దర్శనం

నేను నిద్రపోయాను, ఇప్పుడు మేల్కొన్నాను.

పశ్చిమ జలాలపై నిద్రపోయి ఇప్పుడు మహాసాగరపు లోతుల అన్వేషణకై అందు ప్రవేశించాను. దాని ఉపరితలం మరకతమణుల రంగులోను ఆ అంచులు చంద్రకిరణాలు పడటం వల్ల వెండిరేఖల మాదిరిగానూ ప్రకాశిస్తున్నాయి. అడుగున ఉన్న నీరు ఇంద్రనీల కాంతితో ఉంది. అది కాసేపట్లో కొద్దిగా కాంతివంతమవుతుంది.

పట్టువస్త్రపు రెపరెపలు గురిపించే తళుకుల్లా మెరుస్తున్న అలల పాన్పుపై నేను పరుండగా అవి అల్లల్లాడుతూ ఒక పద్ధతిలో ఊగుతూ పశ్చిమ దిశగా జరుగుతున్నాయి. ఒక వైపు నుంచి మరొక వైపుకి ఊగుతూ నేను క్రింద క్రిందకు జారుతుండగా ఆ నీళ్ళు మరింత వెండి వెలుగుల వెల్లువలై ప్రవహిస్తున్నాయి.

ఆ విధంగా చాలా సేపటిదాకా అలల తాకిడితో ఇటు నటు ఊగుతూ క్రిందకు, చాలా క్రిందకు దిగాను.

ఉన్నట్లుండి పైకి చూసేసరికీ ఒక పగడపు ఛాయ కనిపించింది. దాని దగ్గరకు చేరి చూసేసరికి ఒక పెద్ద వృక్షమంత పగడపు పొదను గమనించాను. అది ఒక పెద్ద నీలపు రాతికి అల్లుకొని ఉంది. అక్కడ చాలా జలచరాలు ఇటూ, అటూ తిరుగుతూ కనిపించాయి. ప్రస్తుతం బాగా మెరుస్తున్న ఇసకపై నిలబడ్డాను. ఆశ్చర్యంగా చుట్టూ చూసేసరికి అనేకమైన కొండలూ, లోయలూ, అద్భుతమైన అడవులూ, జంతువుల ఆకారంలో నున్న విలక్షణమైన పూలు, పూల మాదిరిగా కనబడే చేపలూ కనిపించాయి — వాటి మధ్యలో తేడాయే లేదు. స్థాణువులకీ, జంగమాలకీ మధ్యన అంతరం లేదు. ఎక్కడ చూసినా రంగులు; కోమలమైనవీ, మిరుమిట్లుగొలిపేవీ; అయినా కూడా చాలా నిర్మలంగా ఒకదానితో ఒకటి మేళవింపు కలిగి ఇంపుగా

ఉన్నాయి. నేనలా ఆ బంగరు ఇసుకలో వాటి అందాన్ని ఆస్వాదిస్తూ నడుస్తున్నాను. అవన్నీ కూడా ఒక లేత మంద్ర నీలకాంతిలో, మధ్య మధ్య చిన్ని గుండ్రటి ఎర్రని, పచ్చని బంగారు రంగుల బంతుల్లా మెరుస్తూ చాలా ఆహ్లాదంగా కనిపించాయి.

సముద్రగర్భం ఎంత విచిత్రమైనదో! ఎక్కడ చూసినా ఆ పరమాత్మ ప్రత్యక్షత కనిపిస్తూంటుంది. ఆ సమరస భావాలన్నీ ఆ ప్రభువులోనే కదా నెలకొని ఉన్నది.

నేనింకా పశ్చిమ దిక్కుగా వెళ్ళుతూ ఉన్నాను, ఏ రకమైన అలసటగానీ, వేగం కొరవడటంగానీ లేదు. అసాధారణమైన దృశ్యాలు ఒకదాని తర్వాత ఒకటి వస్తూనే ఉన్నాయి; ఒక చోట ఒక వైడూర్యశిల మీద చాలా చక్కని నాజూకు సముద్రపు నాచు కనిపించింది. అది చూడటానికి చక్కని పొడుగాటి ఊదా జుట్టులాగా ఉంది, వేరొకచోట తళతళలాడే వెండిలా మెరుస్తున్న గులాబీరంగు గోడలు కనిపించాయి; పెద్ద పెద్ద వజ్రాలతో చెక్కినట్లున్న పూలున్నాయి. ఇక్కడే గొప్ప నైపుణ్యతగల శిల్పకారులు తయారుచేసినట్లున్న పానపాత్రలున్నాయి. వాటిలో మరకతమణి బిందువుల లాంటివి మెరుస్తూ తళుకుమంటూ కనిపించాయి.

అక్కడ నుంచి రెండు ఇంద్రనీల మణుల మాదిరి మెరుస్తున్న రెండు గోడల మధ్య నున్న వెండిలా మెరుస్తున్న ఇసుక దారిపై ప్రవేశించాను. ఇక్కడి నీరు ఇంకా స్వచ్ఛంగా కాంతు లీనుతూ ఉంది.

ఒక మలుపు తిరిగేసరికి నేనొక గుహ దగ్గరకు వచ్చాను. ఆ గుహ స్ఫటికంతో చెక్కినట్లుగా ఇంద్రధనుస్సు కాంతితో తళుక్కుతళుక్కు మంటోంది.

అక్కడ రంగు మెరుపులు మెరుస్తున్నట్లున్న రెండు స్తంభాల మధ్య ఒక స్ఫురద్రూపియైన వ్యక్తి నిలబడి ఉన్నాడు. మొహం చూస్తే నవయువకుని తలపిస్తున్నాడు. చక్కని చిన్న చిన్న గిరజాల జుట్టు, సముద్రపు పచ్చదనంతో నున్న కళ్ళతో, లేత నీలిరంగు అంగీని ధరించి, భుజాలపై రెక్కల బదులు రెండు మంచులాంటి తెల్లని పొలుసులను ధరించి ఉన్నాడు. నన్ను చూడగానే అతనొక స్తంభం దగ్గరకు తప్పుకొని నాకు దారిచ్చాడు. నేనా ద్వారం దాటీదాటగానే ఒక మృదుమధుర గానం చెవులకు సోకింది. ఇక్కడ నీరంతా కూడా మెరుస్తూ మెస్తూ ఉండి నేలంతా మంచిముత్యాలు జల్లినట్లుంది. ప్రవేశించే చోట ముంగిట్లో గుహ పై కప్పు నుండి నీరు ద్రవించడం వల్ల కప్పు నుండి వ్రేలాడుతున్నట్లుగా కనిపించే సొంపైన స్తంభాలున్నాయి. అక్కడ నుంచి సుగంధ పరిమళాలు వెలువడుతున్నాయి.

పారిస్ నగరంలో శ్రీమాత, 1895-96 ప్రాంతంలో

అక్కడ నుంచి అన్ని వైపులకు నడవలు, గూళ్ళు, వసారాలు ఉన్నాయి కానీ నా ముందు వైపున మాత్రం బ్రహ్మాండమైన వెలుగు కనిపిస్తుంటే నేను అటు వైపుకే నడవటం మొదలుపెట్టాను. ఆ వెలుగు బంగారు, వెండి, ఇంద్రనీలం, పచ్చ, కెంపు కిరణాలతో కూడి దేదీప్యమానంగా సుదూరంగా నున్న ఒక కేంద్ర బిందువు నించి వెలువడుతున్నట్లు గమనించాను; కానీ అన్ని వైపులకు వెలుగులు ప్రసరిస్తున్న ఆ బిందువేమిటో తెలియలేదు. ఏదో అతిశక్తివంతమైన ఆకర్షణ మాత్రం నన్ను అటు వైపుకి తీసుకెడుతోంది.

ఇపుడు తెలిసింది; ఆ వెలుగు కిరణాలకు ఆధారం ఏమీటోనన్నది; అక్కడ అండాకృతిలో నున్న ఒక కాంతి పుంజము, దాని నావరించి ఉన్న ఒక దివ్యమైన ఇంద్రధనుస్సు నాకు కనువిందు కల్గించాయి. ఆ గోళం అడ్డంగా నిలిచి ఉంది: నాకు దాన్ని చూస్తే అక్కడ గాఢ నిద్రలో మునిగి ఉన్న ఒక దివ్యపురుషుడు ఆ గోళం వెనక ఉన్నట్లు స్ఫురించింది. నేనలాగే ఆ ఇంద్రధనుస్సు బాహ్యపు టంచున నిలబడి అంత వైభోగంగా అక్కడ నిద్రిస్తున్నది ఎవరా అని ఆ వెలుగులో నించి తొంగి చూస్తున్నాను. ఎంత చూసినా తెలియకపోయేసరికీ నేనా ఇంద్రధనుస్సు గుండా ఆ తెల్లటి తేజోగోళంలోకి ప్రవేశించాను. అక్కడొక అద్భుత పురుషుని దర్శనమైంది. ఆయన తెల్లని ఈకలతో చేసిన మెత్తపై పవళించి యుండటం చూశాను. సాటిలేని ఆ సుందర మృదుశరీరంపై ఆచ్ఛాదనగా ఒక తెల్లని పొడుగు అంగీ కనిపించంది. ముడిచిన తన చేతి మీద తల ఆన్చి పరుండటం వల్ల ఆ శిరస్సు మాత్రం కనిపిస్తోంది; పండిన ధాన్యపు రంగులో ఉన్న ఆయన కేశపాశాలు భుజాల దాకా వ్రేలాడుతూ కనిపించాయి. ఆ అద్భుత దృశ్యం చూసేసరికి అతిశక్తివంతమైన ఒక మధుర భావన, ఒక ప్రగాఢ భక్తిభావన నన్ను ముంచెత్తివేశాయి.

నా ఉనికి ఆ నిద్రితునికి తెలిసిందా అన్నట్లు ఆయన విలాసంగా లేచి కూర్చు న్నారు. నా వైపు తిరిగి మిలమిల మెరిసే తనన కళ్ళతో నా కళ్ళ వైపు చూశారు. నీలిరంగులు మిలమిలా మెరిసే ఆ కళ్ళు ఎంతో కారుణ్యాన్ని, సౌకుమార్యాన్ని కురిపిస్తున్నాయి. వాత్సల్యపూరితంగా ఆయన మౌనంతోనే నాకు ఆహ్వానమిచ్చేసరికి నా సత్త అంతా హర్షాతిరేకంతో పులకించిపోయింది; నా చేయి పట్టుకొని తను లేచిన పడక దగ్గరకు నన్ను తీసుకొని వెళ్ళారు. ఆ తెల్లని మెత్తపై నేను పడుకోగానే ఆ సౌమనస్య ఆకృతి నాపై వంగి నాపై ఒక దివ్యశక్తిని ప్రసరింపజేసింది. అతి

శక్తివంతమైన ఆ స్వాదు ప్రవాహం నన్ను పూర్తిగా ఆవహించి నాలోని ప్రతి కణాన్నీ, ప్రతి భాగాన్నీ ప్రాణశక్తితో ద్విగుణీకృతం చేసింది.

ఆ విధంగా అద్భుత ఇంద్రధనుస్సు వర్ణాలతో పరివేష్టితురాలనై, శక్తిభరితమైన కటాక్ష వీక్షణాలలో, సుగంధ పరిమళాలలో, సుతిమెత్తని మధుర గీతాలలో మునిగి తేలుతూ నేను సుషుప్తిలోనికి జారిపోయాను. ఆ నిద్రలో నేను అనేకమైన చక్కని విశేషాలను, ఉపయోగకరమైన విషయాలు నేర్చుకున్నాను.

భాషతో అవసరం లేకుండా నేను తెలుసుకున్న ఆ అద్భుత విషయాల్లో ఒక్క దానిని మాత్రం ఇక్కడ పేర్కొంటాను. ఎక్కడైతే సౌందర్యం ఉంటుందో, ఎక్కడైతే తేజస్సు ప్రకాశిస్తుందో, ఎక్కడైతే పరిపూర్ణత కోసం పురోగతి కొనసాగుతుందో అది ఉన్నత శిఖరాలపై యుండే స్వర్గాల్లోనైనా, అగాధాల్లో ఉండే స్వర్గాల్లోనైనా అక్కడ మానవుని పోలిన జీవులు తప్పక కనిపిస్తారు. భూపరిణామ క్రమానికి ప్రధాన ప్రతినిధి మానవుడు.

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

రెండవ దర్శనం

నేను నిద్రపోయాను, ఇప్పుడు మేల్కొన్నాను.

నేను తూర్పు దిశగా అతి వేగంగా పయనిస్తున్నాను. ఒక ఊదారంగు మేఘ శకలం నన్ను తనతో తీసుకొనిపోతున్నది. అది నన్ను పూర్తిగా ఆవరించి యున్నందున దారిలో నాకేమీ కనిపించకుండా అడ్డుపడుతున్నది.

కొంత సమయం తరువాత నన్ను మెల్లగా భూమిపై దింపుతున్నట్టు అనుభూతి కలిగింది. నన్ను ఆలా దింపి మేఘం నిష్క్రమించింది. నేను ఒక ఎత్తైన తెల్లని గోడ ప్రక్కన నిలుచుని ఉన్నాను. ఆ గోడను చూస్తుండగా, కొన్ని ఛాయలు గుట్టు చప్పుడు కాకుండా ఆ గోడ నంటుకొని ప్రాకుతున్నట్లు కనిపించింది — మనుషులు ఒకరి వెనుక ఒకరు, కొంత ఎడంగా, ఇతరులు గమనించడానికి ఇష్ట పడనట్లుగా కదులుతున్నారు. వారు పొడుగాటి ఊదారంగు జుబ్బాలను ధరించారు. గుండ్రని పొడుగాటి టోపీలను తలపై ధరించి ముఖాలు పూర్తిగా కనిపించనట్లుగా

క్రింది వరకు కప్పి వుంచారు. గోడలోని చిన్న ద్వారం గుండా ఒకరి తరువాత ఒకరు అదృశ్యమయ్యారు. అంత జాగరూకతతో వారు ఎక్కడి వెళ్తున్నారో చూడటాని కని, ఎవరికీ కనిపించకుండా నేను వారిని వెంబడించాను.

ఒక తెల్లని వెల్ల వేసిన ఖాళీ గదిని దాటి ఓ పెరట్లోకి ప్రవేశించాను. అ ప్రదేశం చుట్టూ కమాన్లు నిర్మించబడివున్నాయి. చక్కని బంగారు రంగుగల ఫలాలతో నిండిన కమలాఫల వృక్షాలు చుట్టూ వున్నాయి. పెరటి మధ్యన సన్నని జలధారలను పైకి ఎగజిమ్ముతూ ఒక ఫౌంటెన్, చిక్కటి నీలం, ఆకుపచ్చ, తెల్లని రంగులుగల నీటి తొట్టితో చుట్టబడినది కనిపించింది. చిమ్మబడుతున్న సన్నని జలధారల చిరుసవ్వడి మాత్రమే అచ్చట ఆవరించివున్న నిశ్శబ్దాన్ని భగ్నపరుస్తున్నది. కారణం ఆ ప్రాంత మంతా నిర్జనమై వుండటం. దానిని దాటి, మరో రెండు గదులను కూడా దాటి చివ రగా ఒక మెట్ల వరుస క్రింది భాగానికి చేరుకొని, వాటిని ఎక్కి ఒక చతురస్రమైన మిద్దె పైభాగానికి చేరాను.

అక్కడ ఓ మూల, కదలాడుతున్న చిన్న బంగారు వన్నె కాంతి కణాలతో నిండిన దివ్యమైన ఎర్రని తేజోమయ కాంతితో కొంతమేర ఆవరించబడి, అచ్చట అమర్చబడిన మెత్తలపై చేరగిలపడి వున్న ఒక వ్యక్తిని చూసాను. అతను లేచి నిలు చున్నాడు. అతడు చూపులకు అందగాడైన వృద్ధుడు. ఊదారంగు టోపీ క్రింద కని పిస్తున్న అతని శిరోజాలు, అతని గడ్డము, మంచులా తెల్లగా నున్నాయి. ఆతని రూపురేఖలు, అతడు నిలుచున్న తీరు ఔన్నత్యాన్ని, గౌరవాన్ని, హుందాతనాన్ని సూచిస్తున్నాయి. అతనొక వదులుగా నున్న పొడుగాటి ఊదారంగు అంగరకాను ధరించి వున్నాడు. ఎర్రని రంగు పట్టా ఒకటి నడుముకు చుట్టబడి వుంది. చేతిలో బంగారు కత్తెర నొకదానిని ధరించి వున్నాడు. ఎవరి రాకనో నిరీక్షిస్తున్నట్లుగా కని పించాడు.

ఇప్పుడు ఆ వృద్ధుని నేను చూస్తుండగానే, ఇదివరలో గోడ వెంబడి ప్రాకుతూ కనిపించిన మనుషులు ఒక్కరొక్కరిగా ప్రవేశించారు. నిశ్శబ్దంగా వారందరూ ఆ మిద్దె అంచుల వెంబడి వలయాకారంలో నిలుచున్నారు. ఆ తరువాత తెల్లని దుస్తులు ధరించిన మరి కొందరు వచ్చి వారి ఎదుట నిలుచున్నారు.

అందరు కదలకుండా నిశ్శబ్దంగా వున్నారు. ఇంతలో వారి నాయకుడిగా కనిపించే వ్యక్తి ఒకరు ఎంతో సంస్కారవంతంగా వచ్చి మెట్ల ముందు భాగాన నిలబడ్డాడు.

అప్పుడు క్రమక్రమంగా ఒక లేత ప్రకాశం గాలిలో వ్యాపించసాగింది. ఆ వెలుగు ఎక్కడ నుండి ఉత్పన్నమవుతున్నదో కనుగొనాలని నేను కలయచూస్తున్నప్పుడు, దాదాపు పదునాలుగేండ్లు వయసున్న బాలుడొకడు మెట్లెక్కుతూ కనిపించాడు. ఇంద్రధనుస్సు రంగుల చమక్కులు వెదజల్లుతున్న సుందరమైన ధవళ కాంతి అతనిని ఆవరించి వున్నది. లేత పసుపురంగులీనే గోధుమరంగుతో నున్న వంకరులు తిరిగిన ముంగురులు అతని భుజాలపై నాట్యమాడుతున్నవి. అతని శరీరచ్ఛాయ తెల్లగా సుకుమారంగా నున్నది. అతని పొడువైన కనురెప్పలు గులాబీ రంగులు చిందే చెక్కిళ్ళ పైగా వాలివున్నాయి. కారణం అతని నేత్రాలు క్రింది చూపులు చూస్తున్నాయి. అతను ఒక లేత నీలిరంగు అంగరకాను ధరించి, తెల్లని పట్టు త్రాడును నడుముకు బిగించి వున్నాడు. పాదరక్షలు తొడుగుకొని వున్నాడు. నెమ్మదిగా ముందుకు సాగుతూ ఆ వృద్ధుడికి అడుగు దూరంలో ఆగి మౌనంగా తన శిరస్సును వంచి నిలిచాడు. అప్పుడు ఆ వృద్ధుడు లోతైన మృదుమధుర స్వరంతో పలికాడు. అయితే, అతను పలుకుతున్న భాష నాకు తెలియలేదు, అతనేం పలికాడో అర్థం కాలేదు.

నేను నిద్రలోకి జారుకున్నాను. ఇప్పుడు ఆ వృద్ధుడి పలుకులలోని అర్థం అవగతమయింది. అతను ఆ బాలుడితో ఇలా చెప్పాడు: "నీకు నిర్దేశించబడిన కార్యాన్ని దేనినయితే నీవు స్వేచ్ఛగా, ఇచ్ఛాపూర్వకంగా ఒప్పుకున్నావో, దానిని నెరవేర్చబోతున్నావు. ఆ కార్యాన్ని నేను ఇచ్చిన ఆదేశాల మేరకు నిర్భయంగా, నీరసపడకుండా నెరవేర్చాలి. ఎందుకనగా మన మిద్దరము ఒకటేనని నీకు తెలుసు. మన ప్రేమగాని, మన రక్షణగాని నిన్ను ఎప్పుడూ మోసగించవు, విడనాడవు. నీవు చేయబోయే పని యొక్క ప్రాముఖ్యత నీకు తెలుసు. ఈ కార్య నిర్వహణలో ఎదురయ్యే ఒడుదుడుకులూ, అపాయాల గురించి కూడా నీకు తెలుసు. అయితే హృదయాన్ని దిటవుగా నుంచుకోవాలి. ఎందుకనగా నీ పోరాటం కష్టతరమైనది. విజయం మాత్రం తథ్యం. నీవు పశ్చిమ దిశగా ప్రయాణించాలి. మా అమోఘమైన దీవన నీకు తోడుగా నుంటుంది."

ఈ మాటలు పలుకుతూ, అతడు ఆ బాలుడి తెల్లని నుదుటిని ముద్దాడాడు. తరువాత తన బంగారు కత్తెరతో ఆ పిల్లవాడి అందమైన లేత గోధుమవర్ణంగల ఉంగరాల జుట్టును కొంత కత్తిరించి తన అంగరకాలోకి జొప్పుకున్నాడు.

పారిస్ నగరంలో శ్రీమాత (సుమారు 1896 ప్రాంతంలో)

అప్పుడు మరో మాటగానీ, చలనంగానీ లేకుండా ఆ బాలుడు నెమ్మదిగా సంస్కారవంతంగా వెనుదిరిగి, మెట్లు దిగాడు. నేను అతనిని వెంబడించాను. ఇంటిని వదిలి ఆ గోడ వెంబడి, తలను పైకెత్తి తిన్నగా ముందుకు చూస్తూ వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు.

హఠాత్తుగా మరోసారి నేను మేఘంతో కప్పబడి, నా చూపుల కేమీ కనపడకుండా కొనిపోబడ్డాను. ఒకే ఒక్కసారి అది తెరుచుకొని నాకు ఆశ్చర్యం గొలిపేలా ఒక పెద్ద నదిని దర్శింప చేసింది. దానిలో నీళ్ళు చంద్రకాంతిలో మెరిసే వెండిలా ప్రవహిస్తున్నాయి. దాని ఇరుప్రక్కల గట్లు అద్భుతమైన పుష్కలంగా పెరిగిన వృక్షసముదాయంతో నిండి వున్నాయి. అక్కడ ప్రతిదీ ఒక అసాధారణ పరిమాణంలో వున్నది. ఆ నది ఒక సరోవరమంత నిడివి గలిగి వుంది. వృక్షశిఖలు నింగిని అంటేటంత ఎత్తుగా ఎదిగి వున్నాయి. వాటి వెనుక పర్వతశ్రేణులు కనుచూపు కందని దూరాలకు విస్తరించి వున్నాయి. వాటి శిఖరాగ్రాలు నిరంతర హిమపాతంతో కప్పబడి వున్నాయి.

ఈ అత్యధిక అపారత మధ్య నేనొక కదులుతున్న అండాకారపు చిన్న ధవళ కాంతిని చూసాను. అది ఆ బాలుడు — ధృడంగా, భద్రంగా, నిర్భయంగా, అలు పెరుగకుండా, తలెత్తి తన దారిన తాను పయనిస్తున్న దృశ్యం.

ఆ దృశ్యం అత్యంత శోభాయమానంగా నుండింది. దానిని స్మృతికి తెచ్చు కుంటూ ఆలోచిస్తూంటే అర్థమయింది. ఒక వ్యక్తి, అపారమైన శక్తియుక్తులు కలవాడ యినప్పటికీ, ఏకాకి అయినందువలన సాధించలేనిదానిని, కేవలం ఒక బాలుడు, తనతో ఒకటిగా నున్న వారి శక్తిప్రేమలు తనకు బాసటగా నున్నట్లయితే, ఏ మాత్రం కష్టపడకుండా సాధించగలడని.

దివ్యపురుష వర్గం తోటి సంబంధ బాంధవ్యాలు విజయసాధనకు కచ్చితమైన మార్గమనేది వాస్తవం.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

మూడవ దర్శనం

నేను నిద్రపోయాను, ఇప్పుడు మేల్కొన్నాను.

జ్ఞానసంపన్న మైన ఒక ఐరోపా దేశ రాజధానిలో ఒక గొప్ప పవిత్రమైన చర్చి వుంది. ఉన్నతాశయం వైపు ఎలుగెత్తి పిలుస్తున్నట్లున్న వాద్యాల గంభీర నాదాల సవ్వడికి మేల్కొన్నాను. తల పైకెత్తి చూసాను. ధవళ వస్త్రధారిణియై అందమైన కురులున్న ఒక యవ్వని మతగీతాల గ్రంథం వద్ద కూర్చున్నట్లు కనిపించింది. ఆమె చేతి వ్రేళ్ళు పియానో మీటలను నొక్కుతుంటే ప్రేరణతో నిండిన దివ్యప్రేమ భరిత మధురస్వరాలు ఒకటొకటి ఎగసి ధ్వనిస్తున్నాయి.

క్రిందికి చూసాను. బయటకు వినవచ్చే మధుర స్వరాలకు ఆకర్షితులై కుతూహలులైనవారితో ఆ చర్చి నిండటమూ, అదే సమయంలో వాద్య పరికరాల అంగణమంతా దేదీప్యమానమైన వెలుగుతో నిండటము చూసాను. ఆ వెలుగు భవనంలోని చీకట్లను పారద్రోలి అంతటా వ్యాపించింది. మిరుమిట్లుగొలిపే వెలుగొకటి పూజాపీఠంపై పడింది. ఆ వెలుగు ఒకింత వ్యాపించగానే, ఒక అదృశ్యహస్తం మాయం జేసినట్లు శిలువ, పూజాప్రతిమలు, పూజాద్రవ్యాలు మాయమయినాయి.

అక్కడ వున్న వారంతా భయభ్రాంతులతో నిశ్చేష్టులయ్యారు. ఒక పెద్ద ఊదా రంగు తెర గాయక బృందం ముందు ఏర్పడి దట్టంగా తయారవుతున్న కొద్దీ అందరూ చదివేందుకు వీలుగా దానిపై సువర్ణాక్షరాలతో చెక్కబడిన సందేశ మొకటి, అందరిని సంభ్రమాశ్చర్యాలలో ముంచుతూ కనిపించసాగింది. అది ఈ విధంగా నుండింది.

ఆత్మే నీ దైవం;

నీవాతని ఆవాసం, ఆతని సజీవ దేవాలయం. మేలుకో మానవుడా, మార్పు చెందు అతిమానవుడా, వికసించు, పెంచు నీ నిద్రాణ నైపుణ్యం, సాధించు కరగని సాయుజ్యం దైవంతో, అనూహ్యమగు సర్వేశ్వర సత్యవస్తు సంయోగం సాధించు. స్వగృహమగు పుడమిపైన పునర్జన్మ నెత్తిన అత్యద్భుత అమరుడిగా, మహిమాన్విత మనీషి ద్వారా.

అందరిలో ఆశ్చర్యం పరాకాష్ఠ నందుకుంది. ఎవరూ భగ్నపరచుటకు సాహసించని నిశ్శబ్దంలో ఒక స్వరం ఖంగు మంటూ పలికింది, "సంగీతం యొక్క బోధను ఆల

కించు" అని. నా దృష్టిని ఆ సంగీత సాధనం వైపు మళ్ళించాను. అయితే ఇదివరలో అక్కడున్న యువతి నాకు కనిపించడం లేదు. ఆమె ధగద్ధ గాయమైన వెలుగుతో పూర్తిగా కప్పబడి వుంది. దూరంగా ఓ మూల రంగులీనే గులాబి పుష్పఛాయలో మనిషికన్నా మూడింతలు పొడుగుగానున్న ఒక దేవదూతను చూసాను. అతడు నీలిరంగు జుబ్బాను ధరించి, తన చక్కని శిరోభాగం పైగా రెండు రెక్కలను ఒక దానిపై ఒకటి వుంచి, తన బాహువుల వెనుక రెండు రెక్కలను చాచి, మరో రెండు రెక్కలను నేలపైకి జార్చి, పాదాలను వాటితో కప్పివుంచాడు.

ప్రస్తుత మానవుని దౌర్భాగ్యాన్ని, బాధను, సందిగ్ధతను ప్రతిబింబిస్తున్నట్లుగా, అస్పష్టంగా, అల్లకల్లోలంగా సంగీత వాద్యనాదాలు మిన్నంటాయి. వెంటనే చీకటిని చీల్చే కాంతిపుంజంలాగా, దుఃఖిత వాతావారణాన్ని ఛేదిస్తూ ఒక స్వచ్ఛమైన స్పష్టమైన సునాదం వినిపించింది. ఆ స్పష్టమైన మధురనాదం సున్నితంగా ప్రారంభమై, అధికతరమై, తీవ్రమయింది. ఆ సుమధుర స్వరాలకు భయంకరమైన అపస్వరాలకు మధ్య ఓ పోరాటం ప్రారంభమైంది. క్రమేణా ఆ అపస్వరాలు, నిశ్చలాంబుధి తరంగ చలనాలు వ్యాప్తి చెందడంలో వినిపించే సున్నితమైన సవ్వడిలో మునిగిపోయి సమసిపోయాయి.

హఠాత్తుగా సుసంపన్న మైన హృదయపూర్వక స్వరమొకటి ఒక నిండైన స్తుతి గీతాన్ని ఇలా అందుకుంది, "ఓ పరంజ్యోతీ, ఓ మహోన్నత మేధాశక్తీ, ఓ ప్రపంచ విమోచనకారీ, దర్శనమివ్వు".

ఆ సంగీత తరంగాలు తీవ్ర వరవడితో, ఆనందాతిశయంగా దొర్లి భవనాన్నంతా అద్భుత స్వరాలతో నింపాయి. రంగురంగుల కిటికీల అద్దాలను సైతం ఆనంద డోలికల్లో ఓలలాడించాయి. మరొక్కసారి ఆ స్వరం వినవచ్చింది, "మేలుకో, ఓ పునర్జన్మ నెత్తిన మానవుడా, మహోన్నత పురుషుడా, నీ దివ్య మేధాశక్తిని వ్యక్తం చేయి, నిరంతరంగా నిలిచే వైభవోపేతమైన వైవాహిక శోభనోత్సవం జరిపించు, ప్రేమను, స్వచ్ఛమైన ప్రేమను విశ్వప్రేమను ప్రసరింపజేయి. — ప్రేమను, దివ్యసామరస్యతను చిందించే ప్రేమను వ్యాప్తి చెందించు, నీ బలాన్ని, జ్ఞానాన్ని కూడగట్టుకొని మేలుకో, సర్వశక్తి సమన్వితుడవైన ఓ దైహిక క్షేత్రాధిపతీ, సమతుల్యతా స్థాపకుడా, దివ్యుడిగా మానవమాత్రుడిగా నున్న మహామనీషి, అమృత స్వరూపుడా, మహా మహిమాన్వితుడా నీకు జయమగు గాక, జయమగు గాక.!"

ఆ విజయ గీతికాలాపనలోని ముగింపు పంక్తులు తన్మయానందాల నిశ్శబ్దతలో లయమైపోయాయి. అక్కడి సమావేశాన్నంతా ఒక గంభీరమైన ప్రశాంతత ఆవరించింది. చర్చిలోని అతి పెద్దదైన భూగృహంలో మెరుస్తున్న పద్మరాగ రంజితమగు పెద్ద పరదాలు వ్రేలాడబడ్డాయి. క్రింద పచ్చని రంగులు చిందిస్తున్న వస్త్రమొకటి పరచబడింది. తళతళ మెరుస్తున్న నీలి తారలు అంతటా తేలి యాడుతున్నాయి. పియానో వద్ద రెక్కలున్న ముప్పై ఆరుగురు దివ్యజీవులు దేవదూత ప్రక్కన, అనుభూతులను రేకెత్తించే ఆ యవ్వనిని క్రమ్మియున్న ధవళకాంతి వలయం చుట్టూ నీలిరంగులు జిమ్ముతూ వృత్తాకారంలో నిలుచున్నారు.

చర్చిలో గుమిగూడిన వారంతా ఆశ్చర్యచకితులై, మెల్లగా మౌనంగా బయటకొచ్చారు. అస్వస్థులుగా నున్నవారు స్వస్థత చెందారు. అశాంతి ఆతురతలతో సతమతమవుతున్నవారు ఊరట చెంది ధైర్యం కూడగట్టు కున్నారు. బలహీనులైనవారు బలం పుంజుకున్నారు. వివేకవంతులు జ్ఞానసంపన్ను లైనారు. అందరూ దివ్యమైన సువర్ణాక్షర సందేశాన్ని చెరగని ముద్రలా తమ స్మృతి పథంలో నిలుపుకొని నిష్క్రమించారు.

అనువాదం: ఎ. కృష్ణ

నాల్గవ దర్శనం

నేను నిద్రపోయి, ఇపుడు మేల్కొన్నాను. ఒక జనాకీర్ణమైన మహానగరంలో దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతున్న ఒక పెద్ద హాలులో మెలకువ వచ్చేసరికి ఉన్నాను. అచట విందు జరుగుతోంది. ఆహారాపదార్థాలతో నిండుగా ఉన్న ఒక పొడుగైన మేజాబల్ల చుట్టూ పన్నెండుమంది చేరి సంతోషంగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. వారి మధ్య సంస్కారవంతుడు, పెద్ద గడ్డం, పొడుగాటి తెల్లని జుత్తుతో, దర్పం తొణికిసిలాడే మోముతో కూర్చొని వున్న ఒక వృద్ధుని నేను చూచాను. అతని వాలకం చాలా గంభీరంగా, చాలా సౌమ్యంగా వుండడమే గాక అతని తీరు కూడా చూడగానే ఆకట్టుకొనే విధంగా ఉంది. తెల్లని తెరలుగా జీరాడుతున్న దుస్తులలో చక్కని శిరోజాలతో ఒక యువతి అతని ప్రక్క కూర్చొని వుంది. తతిమ్మా పదిమంది పురుషులు,

తమ గురువు చుట్టూ చేరిన శిష్యులుగా కూర్చొని వున్నారు.

ఆనందంగా విందు జరుగుతుండగా దుస్సంకల్పంతో ఒక దట్టమైన మబ్బు నగరం మీదకు నెమ్మదిగా చేరుకొంటున్న అనుభూతి కలిగింది, చూచాను కూడా.

రాబోయే ప్రమాదాన్ని ఆ యువతి కూడా పసికట్టింది. ఒక్కసారిగా ఆమె యేదో ఆవేశించినట్లు "మనపై పెను విపత్తు విరుచుకు పడబోతోంది. ఒక భయంకర ప్రళయం సంభవించబోతోంది. అదేమిటో కచ్చితంగా నేను చెప్పలేనుగాని అలా అని నాకు తెలుస్తోంది. సర్వ విధాలా ప్రయత్నించి మనల్ని విశ్వసించే వాళ్ళందర్నీ మన వెంట వచ్చేవాళ్ళందర్నీ తీసుకొని మనం ఈ నగరాన్ని వెంటనే వడిచి వెళ్ళి పోవాలి" అన్నది. హాయిగా సాగిపోతున్న సమావేశాన్ని భగ్నం చేస్తూ వినవచ్చిన ఈ గంభీరమైన ప్రకటనను అక్కడున్న వారెవరూ అనుమానించలేదు. అందరూ సంశయించకుండా ఆ మందిరాన్ని వదలిపోవడానికి సంసిద్ధులయ్యారు.

ఇప్పుడు ఆ దృశ్యం నా దృష్టి నుంచి నెమ్మదిగా అదృశ్యమైంది, కొద్ది సేపు నాకేమీ కన్పించలేదు. నాకు తిరిగి యెరుక కలుగగానే మళ్ళీ ఆ చిన్ని బృందం నా కంట పడింది. కాని దృశ్యం ఎంత మారిపోయిందో!

సర్వం ధ్వంసమై శిథిలాలుగా మిగిలిన ఆ నగరాన్ని విడిచి పన్నెండుమందీ వెళ్ళిపోయారు. అదెంత తీవ్రమైన విపత్తో కదా! ఎందుకనంటే మహానగరంలో యేదీ మిగల్లేదు. అగ్ని పూర్తిగా దహించగా, వరదల కన్నీ కొట్టుకొనిపోగా, శతాబ్దాల పర్యంతం అక్కడ పడి వున్నట్లు శిథిలాల శకలాల గుట్టలు మాత్రమే మిగిలి వున్నాయి. భూకంపం, అగ్నిపర్వత విస్ఫోటనం, వరదలు మూడూ యేకమై విజ్ఞానశాస్త్రం, కళలు సృజించిన మహానగరాన్ని అంత ఆకస్మికంగా క్షణంలో సంపూర్ణంగా ధూమ్రవర్ణ లేక ఎర్రరాళ్ళ దిబ్బలుగా పొగచూరిన చిన్న చిన్న గుట్టలుగా మార్చివేసాయి. చూద్దాని కొక పచ్చగడ్డి పరక కూడా లేదు. ఈ విశాల బీడు భూమి మధ్య పరవళ్ళు త్రొక్కుతూ తన దారి కడ్డం వచ్చే సమస్త శిథిలాలను తుడిచిపెట్టుకుపోతూ ఒక ప్రవాహం సాగిపోతోంది. ఈ వ్యధాభరిత దృశ్యం పైన అందమైన, మబ్బులులేని స్వచ్ఛమైన నీలాకాశం పరచుకొని, ఈ శోకతప్తమైన భువిని పరిహాసిస్తున్నట్లు చూస్తోంది.

ఈ కల్లోల జలప్రవహం ప్రక్క ఉన్న పచ్చని గట్టు, పంచభూతాల కోపానికి గురై పారిపోయి వచ్చిన వేలాదిమందికి విడిదిగా మారాయి. వారు దరి అంచుగానని

నిర్వేదంలో మునిగిపోయారు. రిక్తహస్తాలు, నిరాశాదృక్కులతో చతికిగల బడిపోయారు, లేదా అల్లాడిపోతూ ముందుకు వెనక్కు పచార్లు చేస్తున్నారు. ఆ కోలుకోలేని వ్యాఘాతం వాళ్ళను స్పృహ కోల్పోయేటట్లు కుదిపేసింది.

ఇందుకు విరుద్ధంగా ఆ చిన్న బృందం మాత్రం ప్రశాంతంగా, ధైర్యంగా వుంది. వాళ్ళ గురువు ఆ ప్రవాహం ప్రక్క తన రక్షణ బాహువును ఆ యువతి చుట్టూ వేసి తనను విశ్వసిస్తున్న శిష్యులతో కలిసి నడుచుకుంటూ పోతున్నారు. దిగ్భ్రాంతికి గురై దౌర్భాగ్యస్థితిలో వున్నవారికి సహాయం చేయలేని తమ నిస్సహాయతకు విచారిస్తున్నారు. ఇంకా ప్రమాదం భయపెడుతూనే వున్నది గనుక వీలైనంత త్వరగా వాళ్ళు ఈ ప్రదేశాన్ని విడిచి వెళ్ళవలసి వుందని ఆ పెద్దాయనకు తెలుసు. నూతన పెనుమార్పులు సంభవిస్తాయి, బహుశా అంతా జలమయమవుతుంది, తప్పించలేని పెను ప్రమాదం నుండి తప్పించుకోడానికి వరదలలో కొట్టుకొచ్చి అక్కడక్కడా పడివున్న కొయ్య పలకల నుపయోగించి నీటిపై తేలిపోయే తెప్పలను తయారుచేసుకోవాలని అతడు జనం వైపు వెళ్ళి బిగ్గరగా, స్పష్టమైన గొంతుతో హెచ్చరించాడు.

అచట నున్న జనసమూహానికి చివరి విచారకర వీడ్కోలు పలుకుతూ ఈ చిన్న బృందం, ఒక రాతికి కట్టివేయబడి వీరి కోసం యెదురు చూస్తున్న ఒక రకమైన నీటిపై తేలియాడే ఇంట్లోకి వీరు దారి చేసుకుంటూ వెళ్ళారు. ఆ పన్నెండుగురు ఈ తాత్కాలిక పడవపై కెక్కారు. వారిలో ఒకడు ఒక పొడుగాటి వాసంతో ఆ పడవను అంటే ఆ యింటిని నెట్టుకుంటూ పోతున్నాడు. వాళ్ళలా పోయి ఉరుకులూ పరుగులూ పెడుతున్న ప్రవాహంలోకి చేరగా, ఆ ప్రవాహం వాళ్ళను బ్రహ్మాండమైన వేగంతో, ప్రవాహం పొడుగునా ఉన్న రాళ్ళు, ప్రవాహంలో తేలియాడుతున్న నావల సకల విధ శకలాల మధ్య నుండి దూరంగా తీసుకుపోయింది.

వారు కళ్లు తిరిగేటంత వేగంతో దూసుకుపోయారు. తెల్లని దుస్తులలో వున్న యువతి తేలియాడుతూపోతున్న యింటికి వెడల్పుగా తెరచుకొనివున్న వైపు నుంచి బయటి దృశ్యాలను చూస్తోంది. ఒక యువకుడు "మనం గనుక సముద్రాన్ని చేరుకోగలిగితే అంతా సర్దుకుంటుంది" అన్నాడు.

మరో వ్యక్తి "అది మరీ ప్రమాదం, ఎందుకంటే సముద్రం దగ్గర్లో రాతి గుట్ట వుంది, దానికి మనం ప్రయాణిస్తున్నది కొట్టుకుంటే తునాతునకలైపోతాం" అన్నాడు.

జపానులో శ్రీమాత, 1917

అప్పుడు గురువు లోతైన గంభీర స్వరంతో "మన ఈ నివాసం మునిగిపోదు అని పూర్తిగా నమ్మండి. ఇది శాశ్వత సత్యానికి ప్రతీక కదా!" అన్నాడు. అనేకమంది యేకకంఠంతో ఇంకా బయటకు చూస్తూ నిలుచుని వున్న యువతిని చూపిస్తూ "ఆమె మన మధ్య ఉన్నంత కాలం మనకేం అపకారం జరుగదు" అన్నారు. అప్పట్నించి ఆమె యింకా పరీక్షగా గమనించడం సాగించింది.

చాలా దూరం పోయాక ఒకప్పుడు చాలా పెద్దదిగా, అందంగా వుండి వున్న నగరం ఈ తేలిపోతున్న యింట్లో వాళ్ళకు కన్పించింది. గాలి, పెనుగాలి, నీరు అగ్ని, హరించి వేసినట్లున్న ఎత్తైన కట్టడాల, గోపురాల, రాజభవనాల శిథిలాల, గోడ లకు సంబంధించిన పెద్ద పెద్ద శకలాలు, ఆకాశం కేసి చూస్తున్న వింతైన తెల్లని భవనాల ఆకారాలు కన్పించాయి. పారుతున్న నీటి మూలంగా నేల కనబడడం లేదు. ఒకప్పుడు నది వున్న ప్రదేశం, లేదా అదృశ్యమైన నౌకాశ్రయం అయివున్న పట్టణ కేంద్రంలో సముద్రయానం చేసిన నౌకల తాలూకు భాగాలు అక్కడ కన్పిం చాయి.

ఒక గొప్ప నాగరికత ధ్వంసమైన బలమైన భావన మనసులో కలిగేటట్లు చేయగలవిధంగా ఆ దృశ్యం ఆకట్టుకొంది. దాన్ని అందరూ మౌనంగా, గంభీరంగా, విచారభరితమైన చింతతో తిలకించారు.

ఆ క్షణంలో నా దృష్టి నుండి అంతా అదృశ్యమైపోయింది. తిరిగి నేను మామూలు స్పృహలో కొచ్చేసరికి సముద్రంపై వున్నానని తెలుసుకొన్నాను. తమ కందుబాటులో కొచ్చినదాన్నంతా స్వాహా చేయాలన్నంత కోపంతో యెగసిపడే పెద్ద పెద్ద అలలతో ఆ సముద్రం అల్లకల్లోలంగా వుంది. ఈ అలల మధ్య కలవరపడుతున్న భయం పుట్టించే వికృత రూపాలను చూసాను. యెగసిపడుతున్న జలరాశుల శక్తిని వాళ్లు తమ స్వశక్తితో మరింత ఉధృతం చేస్తున్నారు. బాగా సన్నిహితంగా పరిశీలిస్తే కొన్ని ముదురు యెరుపు రంగుగల ఆకారాలను పట్టుకోవడం వాళ్ళ వెర్రి ఆవేశం లక్ష్యంగా చేసుకొందని గ్రహించాను. కాని వాళ్ళు తమ ప్రశాంతతతోనే వాళ్ళ నెదుర్కొంటున్నారు. అయినప్పటికీ త్వరలో వాళ్ళ శక్తి హరించుకుపోవచ్చు.

అప్పుడు దూరంగా తేలియాడుతున్న యిల్లు నురుగులు గ్రక్కుతూన్న సముద్రం మీద ఊదారంగులో కన్పిస్తోంది. ఎగుడు దిగుడులు లేని ఉపరితలం మీద జారిపోతున్నట్లు తిన్ననైన దారిలో, సమవేగంతో నీటిపై ఆ యిల్లు సాగిపోతోంది.

యిల్లు దగ్గరకు రాగనే ఆకస్మికంగా ప్రశాంతంగా మారుతున్న అలల మధ్య దాని ముందు వెనుక ప్రకాశవంతమైన ఒక పొడుగాటి రజితవర్ణ మార్గం యేర్పడుతోంది. ఆ దారి కిరుప్రక్కలా అలలు నిజమైన గోడలలాగా లేచి నిలబడుతున్నాయి. కాని ఈ చిన్న బృందానికి ఆశ్రయమిస్తున్న యింటి మీద విరుచుకుపడకుండా ఒక శక్తి వంతమైన క్రియాశక్తి వాటిని వారిస్తోంది. ఇప్పుడు ఒకదాని తర్వాత ఒకటిగా ముదురు ఎరుపురంగు గల జీవులు తమ శత్రువుల తీవ్రప్రయత్నాలను వమ్ము చేస్తూ నీటి నుండి బహిర్గతమై తేలియాడుతున్న యింట్లో ఆశ్రయం పొందుతున్నాయి. అంతా సురక్షితంగా చేరుకొన్న పిదప పెద్ద అలలు వాటి మీదకవే దొర్లుకుంటూ నిరర్థకంగా వాటిని వ్యతిరేకించే అపకారం చేసే జీవుల్ని స్వాహా చేస్తున్నాయి.

క్రమంగా అంతటా శాంతి నెలకొంది. ఉపరితలం మీద చిరు తరంగం కూడా లేని జలరాశి ముదురు నీలవర్ణంగా మారిపోయింది. ఆకాశం సూర్యరశ్మితో ధగద్ధగా యమానంగా వెలిగిపోతోంది. ధవళకాంతి వలయంలో ఆ పడవ తన దారిన తాను సాగిపోయింది.

అందరూ లోన ఆనందపడుతున్నారు. తాము రక్షించినవాళ్ళకు ఆ చిన్నబృందం ప్రేమపూర్వక ఆహ్వానం పలికింది. గురువు తన గంభీరమైన మృదుస్వరంతో "ఆ విధంగా త్వరగాగాని, ఆలస్యంగాగాని అంధకారం మీద వెలుగు, అశాంతి మీద శాంతి, ద్వేషం మీద ప్రేమ విజయం సాధిస్తాయి. ప్రశాంత జగత్తుపై సమ రసం రాజ్యమేలుతుంది" అని ప్రకటించాడు.

అనువాదం: కె. వి. రావు

అయిదవ దర్శనం

నేను నిద్రపోయి, ఇపుడు మేల్కొన్నాను.

కాలగమనంలో చాలా కాలం క్రితం నాటి భూతకాలంలో నేను మేల్కొన్నాను, అప్పుడు నేను గాఢమైన నీలకాంతులు వెదజల్లుతూ అద్దం లాగా ప్రశాంతంగా ఉన్న చెరువు గట్టున ఉన్నాను.

చెరువుకు తూర్పున అరుదైన జాతికి చెందిన చెట్లు, పొదలు, వాటితో పాటు గంభీరమైన వృక్షసముదాయాన్ని చూశాను. వంపులు తిరిగిన వాటి పొడవైన కొమ్మలు నిశ్చలమూ, స్వచ్ఛమైన నీటి ఉపరితలం మీద సయ్యాట లాడుతున్నాయి. ఆ నీటిపై అత్యద్భుతమైన వైవిధ్యభరితమైన రంగులతో కూడిన ప్రకాశవంతమైన పుష్పాలు ప్రతిఫలిస్తున్నాయి. ఆహ్లాదపరచే ప్రకృతి సహజమైన ఈ ఏకాంత ప్రదేశం నీడలో దివ్యకాంతులు వెదజల్లుతూ వికసించిన తెల్ల కలువలు కనుల కింపు చేస్తున్నాయి.

ఆ ఏకాంత ప్రదేశం మొత్తం ఇంద్రధనుస్సు రంగులతో దేదీప్యమానంగా ప్రకాశిస్తున్నది. కాంతివంతమైన ఆ వెలుగు మధ్యలో నిగనిగలాడే అందమైన కురులతో, యుక్తవయస్సు కలిగిన మాధ్యమం[1] నిద్రిస్తున్నది. ఆకర్షణీయమైన సొగసుతో అతి విశాలమైన చదునైన ఆకుల మీద ఆమె ఓరగా ఒరిగి ఉన్నది, అందమైన అయిదురెక్కల పువ్వులతో ఒకదాని మీద తన తలను ఆనించి విశ్రాంతిని పొందుతున్నది. ఆమె నడుమును కప్పిన తెల్లని వస్త్రాన్ని బంగారు వడ్డాణం చుట్టి ఉన్నది.

ఆమెకు ఎడమ వైపున, ఈజిప్టు దేశపు ఎర్రకాళ్ళ కొంగ తన ఎర్రనైన ఒంటి కాలి మీద, నిటారుగా, గర్వంగా, కాపలా కాస్తున్న సైనికుని వలె కుదురుగా నిల బడి ఉన్నది. నిద్రిస్తున్న ఆ వనిత మీద రక్షణగా ముదురు పద్మరాగమణి రంగులో నున్న ఆచ్ఛాదన మొకటి వేలాడుతూ ఉన్నది. ప్రశాంతమైన, నిర్మలమైన దివ్యానందం ఆ దృశ్యాన్ని పూర్తిగా ఆవరించి ఉన్నది. ఆ మాధ్యమం ఉల్లాసభరితమైన స్వప్నంలో విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నట్లుగా ఉన్నది.

మధురమైవ, ఆహ్లాదకరమైన మందపవనం గలగలమనే చప్పుడుతో ఆకులను కదిలించివేస్తున్నది. అది అత్యంత సుకుమారంగా నీటిలో అలల సుడులను రేపుతున్నది.

---

[1] ఆ అస్తిత్వం సూక్ష్మలోకాలకు ఉన్మీలనమై ఉన్నదని సంకేతం

లాలించే చిరుగాలి గుసగుస లాడుతున్నట్లుగా, "అగాధ జలాల సముద్ర ద్వీపాల మహారాణి, అగాధ జలాల సముద్ర ద్వీపాల మహారాణి" అంటూ పారదర్శకమైన నీలవర్ణంతో కూడిన అపారమైన లోతుల నుంచి శ్రావ్యమైన కంఠం ఒకటి ప్రతి ధ్వనిస్తున్నది.

అప్పుడు నేను నిద్రలోకి జారుకున్నాను, నేను ఒక రాజభవనంలోని అత్యంత విశాలమైన గదిలో మేల్కొన్నాను.

స్తంభాల ఆకృతి, అలంకారాలను బట్టి, విలాసవంతంగా ఉన్నప్పటికీ గోడల మీద సంయమంతో చిత్రీకరించబడిన కథా విశేషాలను బట్టి నేను ప్రాచీన ఈజిప్టుకు చెందిన మెమ్ఫిస్ లేదా థేబ్స్‌ల అత్యద్భుతమైన రాజమహలులో ఉన్నానని తెలిసింది.

విశాలమైన ఆ గది ఆకర్షణీయమైన జనులతో కిక్కిరిసి ఉన్నది. వారి మెరిసి పోతున్న కటివలయ వస్త్రాలు, ఈకలతో తలకు ధరించిన తలపాగాలు, ఆభరణాలు, వేలాడే వస్త్రాలంకారాలు సమస్తం అద్భుతంగా, ఆశ్చర్యకరమైన సామరస్యతతో రూపుదిద్దుకుని ఉన్నాయి. అందరి చూపులూ గది ఉత్తరం దిక్కు వైపుకే మరలబడి వున్నాయి. ఆ గది మధ్యలో పన్నెండు మెట్లతో కూడిన సింహాసనం ఉన్నది, అది మఖమల్ గుడ్డతో కప్పబడి మెరుగులు దిద్దబడి ఉంది. మెట్ల అడుగున బలిష్టమైన, ప్రశాంతంగా ఉన్న యవ్వనంలో ఉన్నటువంటి రెండు సింహాలు రక్షణ నిచ్చేవిగా ఉన్నాయి. సింహాసనం ఎడమ వైపున ఒక తెల్లని ఎర్రకాళ్ళ కొంగ తన కెంపు కాళ్ళ మీద నిలుచుని ఉన్నది. కనులు మిరుమిట్లు గొలిపే కాంతిలో ఆ సింహాసనం ఆవృతమై ఉన్నది, ఈ కాంతి మధ్యలో నేను అందమైన కురులతో ఉన్న యుక్తవయస్కురాలైన మాధ్యమాన్ని తన ఎడమ చేతిలో తెల్ల కలువను పట్టుకొని ఉండగా చూస్తున్నాను.

అక్కడ ఉన్న ప్రతివారు తమ వంతు వచ్చినప్పుడు, మెట్ల దగ్గరకు వచ్చి తలవంచి నమస్కరించి, తమ విధేయతను ప్రకటిస్తున్నారు.

రెండవసారి తిరిగి నేను నిద్రలోకి జారుకున్నాను. మేల్కాంచినప్పుడు నేను ఒక దేవాలయం ముందు ఉన్నాను. అది అత్యద్భుతమై, విశిష్టమైన హిందూ సంస్కృతిని కలిగి ఉంది. మోకాళ్ళ మీద వంగి నిలబడి ఉన్న ఏనుగులు స్తంభాలకు ఆధారంగా చతురస్రాకార ద్వారపు తలుపులకు రెండు వైపులా ఉన్నాయి. తలుపు తెరవబడి ఉంది, తెలుపు, నీలం, ఊదారంగు లేక సింధూర రంగు వస్త్రాలు

ధరించిన మనుషులు ఒక్కొక్కరుగా గాని, గుంపులు గుంపులుగాగాని లోనికి ప్రవేశిస్తున్నారు. నేను వారిని అనుసరించాను, వారి వెనువెంట ఎన్నో కక్ష్యలను దాటి వెళ్ళిన తరువాత, నేను ఒక చిన్న చతురస్రాకారపు గదిని చేరుకున్నాను. ఆ గది ముదురు పద్మరాగమణి కప్పుతో ముప్పై ఆరు ధృడమైన స్తంభాలపై ఆధారితమై ఉన్నది; అక్కడ మనుషులు తాము నిర్వర్తించే విధులు మరియు వారి వారి స్థాయిల ప్రకారంగా సమావేశమై, నిశ్శబ్దంగా ఉన్నారు; వారు ఎవరి కోసమో నిరీక్షిస్తున్నారు. హఠాత్తుగా గదికి ఒక వైపు వేలాడగట్టిన తెర పైకెత్త బడింది, ధగధగలాడే కాంతిలో తెర వెనుకనున్న రూపం ముందుకు వచ్చింది. ఆ రూపం, ముందుకు అడుగువేసి, విభిన్న శ్రేణులకు సంబంధించిన వలయాల మధ్యలో ఆసీనురాలైంది. నేను యుక్తవయస్సులోనున్న ఆ మాధ్యమాన్ని గుర్తించాను, ఆమె తన వదులైన కురుల మధ్య అలంకారప్రాయంగా ఒకే ఒక తెల్లకలువను ధరించి ఉంది. ఆమె మోకాళ్ళ వరకు వచ్చే పొడవైన బిగువైన తెల్లని వస్త్రాన్ని నడుముకు చుట్టబడిన బంగారు తాడుతో ధరించి ఉంది.

మళ్ళీ ఒకసారి నా దృష్టి నుంచి అంతా కనుమరుగైంది. తిరిగి నేను లేచేసరికి, అత్యంత విస్తారమైన ఓక్ అడవి మధ్యలో ఉన్నాను. పొడవైన వాటి బోదెల మధ్య నుంచి ఆకుపచ్చని సముద్రంలో తామ్రవర్ణపు మంటలా అస్తమిస్తున్న అరుణకిరణ సూర్యుడు ద్యోతకమవుతున్నాడు. నేను ఒక పశ్చిమ దేశ ద్వీపంలో ఉన్న అనుభూతి కలిగింది.

ఆ చిట్టడవి గుండా ధవళవస్త్రాలు ధరించిన కన్యలు పొడవైన ఒక వరుసలో బారుతీరి ముందుకు నడచి రావడం చూశాను; ఆ వరుసలో ముందు నడుస్తున్నవారు తమ చేతులలో సంగీతవాయిద్యాలను పట్టుకుని శ్రుతి, ఖంజీర వాయిద్యాల కనుగుణంగా గేయాలను రాగయుక్తంగా పాడుతూ ముందుకు సాగిపోతున్నారు. తరువాత ఆ కన్యలు చేతులు పట్టుకుని నృత్యం చేయడం మొదలుపెట్టారు; వారు ఆ విధంగా వెళ్ళిపోతూ మధ్యలో అన్నింటి కంటె పొడవుగాను, లావుగాను ఉన్న ఒక ఓక్ వృక్షం చుట్టూ గుండ్రంగా తిరుగుతూ నడచి వెళ్ళిపోతున్నారు.

నలుగురు సహచరులు తన వెంట రాగా, ఇప్పుడా అందమైన కురులు కలిగిన, ఆ యుక్తవయస్సులో నున్న మాధ్యమం నడచివస్తున్నది. ఆమె తన చేతిలో బంగారు కొడవలి ధరించి ముందుకు గంభీరంగా, ధ్యానమగ్నయై నడుస్తున్నది. ప్రాచీనమైన

ఆ ఓక్ వృక్షం వద్ద ఆమె ఆగి, తనతో వచ్చిన ఒక బాలుడికి చేతిలోని తన కొడవలిని అందించింది. అతడు ఎంతో కౌశలంతో ఆ చెట్టును గబగబ ఎక్కివేశాడు. ఒకే ఒక్క వేటుతో అతడు ఆ చెట్టును ఆసరాగా చేసుకుని పెరుగుతున్న పరాశ్రయ మొక్క అయినటువంటి బదనికకు (మిస్‌ట్లెటో) వేలాడుతున్న గుండ్రని పెద్ద బంతి వంటి రాశీభూతమైన వృక్షపదార్థాన్ని ఒక్క వేటుతో తెంచివేశాడు. అది యుక్తవయస్సులోని బాలిక దానిని పట్టుకోవటానికి తన చేతిలో పైకి ఎత్తి పట్టుకున్న తాను ధరించిన పొడవైన జుబ్బా జోలెలో పడిపోయింది.

అటు పిమ్మట, ఆ కన్యకామణులు మరల శ్రావ్యమైన గీతాన్ని ఆలపిస్తూ, తాము బయలుదేరిన చోటికి తిరిగి వెళ్ళిపోయారు.

నేను నాలుగవసారి నిద్రలోకి జారుకున్నాను, నిద్ర మేల్కొనగానే ఆ దృశ్యాన్ని ఆడ్రియాటిక్ మహారాణి విలక్షణమైన జీవితాకాలంలోని నిరుపమానమైన, అద్భుతమైన రాజరికపు శోభగా గుర్తించాను.

వెనిస్ ఆశ్చర్యం కలిగించే నగరం, అజేయమైనది — వెనిస్, కళల నగరం, అడ్డు ఆపులేని తీవ్రవాంఛలకు ఆలవాలం — వెనిస్, దాని గోడల నుంచి దురాగతాలు ఉబుకుతుంటాయి, నాటకీయంగా సాగే ఘటనలు ఆ నగర కాలువలలో ఊరుతుంటాయి... ఇక్కడి అత్యంత విలాసవంతమైన రాజమహాళ్ళు ఇప్పటికీ ఆ కాలం నాటి వాటి ఆడంబరమైన నిర్మాణశోభతో ప్రకాశిస్తూ ఎంతో వైభవోపేతంగా ఉన్నాయి. ఇక్కడి సొగసైన గొండోలా పడవలు కులీన కాంతలను, ప్రముఖులైన పురుషులను చక్కని క్రమవరుసలో తీసుకుపోతుంటాయి.

కాని నా లోని శక్తివంతమైన అంతరంగ సంవేదన నన్ను డ్యూకల్ రాజమహలు వైపుకు లాక్కువెళ్ళింది; ఇంతకు మునుపు ఇప్పుడే శతాబ్దాల క్రితం చూసినవారిని అక్కడ నేను చూడగలనని నాకు తెలుసు.

అంతట అప్పుడు నేను పెద్ద ప్రాంగణంలోకి ప్రవేశించాను. అందులో, అసాధారణమైన పొడవును కలిగిన మానవాకారాలు నిలబడి ఉన్న మెట్ల దగ్గర, ఒక స్తంభం వెనుక సగం మాత్రమే కనబడుతూ, ధవళవస్త్రం ధరించి అందమైన కురులతో, యుక్తవయస్కురాలైన మాధ్యమాన్ని చూశాను. ఆమె చక్కనైన ఒక వృద్ధుని భుజానికి అంటిపెట్టుకుని ఉంది. ఆమెను రక్షించటానికా అన్నట్లుగా ఆయన చేతులు ఆమెను చుట్టి ఉన్నాయి. వారి ముఖాలు విచారగ్రస్తమై ఉన్నాయి. వారు గంభీరమైన ఓరి

మిని ప్రదర్శిస్తున్నారు. ఆ విధంగా వారు ఒకరి కొకరు చుట్టుకుపోయి ఉండగా, ధగద్ధగాయమానమైన ఒక ఊరేగింపు నెమ్మదిగా రాజమహలుకు చేరే మెట్ల మీదుగా అడుగులు వేస్తూ కదులుతున్నది. వారికి శతృవులైనటువంటి మానవులైన ఈ మనుషుల చేతులలోనే వారి భవిష్యత్తు ఉన్నదని నాకు స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది.

అప్పుడు ఆ వయోవృద్ధుడు ముందుకు వంగి, ఆ పిల్లను నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకుని, మంద్రస్వరంతో ఇలా అన్నాడు, "ఎన్నో యుగాలుగా మనం పవిత్రమైన కారణానికీ, మానవజాతి విమోచనానికీ ఎన్నో విభిన్న భూతల క్షేత్రాలలో, మారుతున్న పరిస్థితులలో సంఘర్షిస్తూ, బాధ లనుభవిస్తూ వచ్చాం.

మళ్ళీ ఒక్కసారి తిరిగి మనం మన మహోన్నత లక్ష్యానికై ప్రయత్నించాం, అది వ్యర్థంగా పోదు. మనిషికి శతృవులైన ఈ మానవులు ఇప్పుడు మన కంటె బలిష్టులు కావచ్చు, కాని తప్పనిసరిగా మన సమయం వస్తుంది, వారు విభజన కోసం, అనృతం కోసం పనిచేశారు; మనం సంఘర్షిస్తున్నవారి కోవకు చెందిన వాళ్ళం, మనం ఎల్లప్పుడూ మహాసత్యం కోసం, సామరస్యత కోసం సంఘర్షణ చేశాం; కేవలం వీరు మాత్రమే అమరులు. యుద్ధం ఎంత కష్టతరమైనదైతే, గెలుపు అంత అధికంగా అనుకూలమౌతుంది. జరగబోయేది కచ్చితమైనప్పుడు ప్రయత్నించిన వాటి గురించి విచారించ నక్కర లేదు."

అప్పుడు ఆ పిల్ల సుకుమారంగా సౌమ్య స్వరంతో, "అది వాస్తవమే, భూమి మీద మన తదుపరి ఆగమనంలో మనం గెలుపును దర్శించి తీరుతామనేది తథ్యమని నేననుకుంటున్నాను!"

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

శ్రీమాత (స్వీయ చిత్రీకరణ)

సమభాగాలుగా విడిపోయిన ఒక గోళాన్ని — ఒకటి తెల్లగా, తేజోమయంగాను, మరొకటి సుందరమైన ముదురు ఊదారంగులోను — ముదురు నీలం రంగులో నున్న ఒక చతురస్రాకారపు ఆవరణలో చూసాను.

నిద్రపోయి నందున అర్థమయిందేమిటంటే, నేను సంభావ్యతలను దర్శించగల స్థాయి నుండి సిద్ధిని పొందే సాధనాలను దర్శించగల స్థాయికి చేరుకొన్నానని. మానసిక సమతుల్యతా స్థాయిలో నేను భూమిపై కేంద్రీకరించాను. భూమి మనకు సంక్రమించిన మన వారసత్వం, మనకు శాశ్వత హక్కుగల మన నివాసస్థానం. వెలుగు మరియు శక్తి సామర్థ్యాల మధ్య, మేధోవికసనము మరియు రక్షణ నిచ్చే ఆచ్ఛాదనల మధ్య సమతూకంతో అలరారుతున్న భూమిని క్షుణ్ణంగా పరిశీలించాను. ఆ భూమి యధాతథంగా ఇప్పుడున్న భూమి కాదు, పరిణమిస్తున్న మానవాతీతుల పరంపర యొక్క ఆధ్యాత్మిక వెలుగు, శక్తిసామర్థ్యాలచే ప్రచోదితమైన భూమి.

నా ప్రశాంతత లోతైనది, నిశ్చలమైనది, నా ఆశ అపారమైనది, నా ఆకాంక్ష తీవ్రమైనది. నాల్గవ పర్యాయం నేను మేల్కొన్నాను.

రెండు బలమైన స్తంభాల ఆలంబనతో నున్న ముదురు వంగపండు రంగుగల చతురస్రాకారపు రాజద్వారాన్ని గాంచాను. ఆ ద్వారం మధ్యలో నేలపై ప్రక్క ప్రక్కన అతి సన్నిహితంగా ఏకమై కూర్చున్న రెండు ఊదారంగు గరుడ పక్షులను చూసాను. ఒకటి తూర్పు ముఖంగా మరొకటి పశ్చిమ ముఖంగా తిరిగి వున్నాయి. వాటి తలలపై, ద్వారం మధ్యలో, వైభవోపేతంగా ప్రకాశిస్తున్న తెల్లనైన, సప్తవర్ణాల కిరణాలతో వెలిగిపోతున్న సూర్యబింబ మున్నది.

అపారమైన ఆనందాతిశయంతో ఆ అత్యద్భుత దృశ్యం వంక తేరిపార జూచాను. నా శిరస్సు లోనికి సుందరమైన సూర్యకిరణాలు ప్రవేశించినట్లనిపించింది. నాలోని సమస్తం ప్రకాశవంతమయింది. విజయవంతమయ్యే సంసిద్ధికీ రాజద్వారం ప్రవేశ ద్వారం, చతుర్విధ సంతులనంపై ఆధారితమైన సమతుల్యతలోని నిష్కల్మషమైన, అత్యధిక ప్రకాశమానమైన ద్వైతస్థితిలోనికి ప్రవేశ ద్వారం.

ఈ ద్వారం మధ్యన, ఆకాశంలో ఎగురకుండా భూమిపై స్థిరంగా నిలిచివున్న మేలైన నీల లోహిత వర్ణం గల ఆ రెండు గరుడ పక్షులు ప్రయోజనంలోని శక్తికి, అనగా భూలోక ప్రచండ బలానికి ప్రతీకలు. కరిగిపోని సారుప్యతా బంధంతో అవి ఒకటిగా వున్నప్పటికి, ఒకటి అస్తమిస్తున్న సూర్యుని వైపు, మరొకటి ఉదయిస్తున్న

సూర్యుని వైపు తిరిగి వున్నాయి. ఒక స్థాయి నుండి మరొక స్థాయికి ఎదగడానికి, వెలుగు నుండి మరింత స్వచ్ఛమైన, మరింత ప్రకాశవంతమైన వెలుగులోకి ఆరోహణ నిమిత్తం సరియైన సమతుల్యతా స్థితిలో నుండవలసిన నిద్ర మెలకువలకు, నిష్క్రియత సక్రియతలకు, ప్రతీకలుగా నిలిచి వున్నాయి.

ఏ వైభవోపేత శ్వేత సూర్యుని సమస్త శక్తుల కేంద్రపు అద్భుత ప్రకాశానికై తపిస్తుంటారో, ఎవరి వైభవం ప్రవర్ధమాన మవుతూ వున్నదో అలా ఎల్లకాలమూ ప్రవర్ధమానమవుతూ వుంటుందో, ఆ సూర్యుని రంగులు వెదజల్లుతుండే కిరణపుంజాలు కేవలం ఈ సమతుల్యతతో మాత్రమే పుడమి పుత్రులకు ప్రయోజనం కలుగ జేయ గలవు.

అనువాదం: కె. వి. రావు

ఏడవ దర్శనం

నేను నిద్రపోయాను, ఇప్పుడు మేల్కొన్నాను.

నా ఎదురుగా అందమైన ఒక శ్వేతాశ్వమును అధిరోహించి, స్వర్ణకాంతు లీనుతున్న ఖడ్గమును ఝళిపిస్తున్న ఒకరిని చూసాను. అతడు తన కెదురుగా నున్న ఒక అంధకారావృతమైన అగాధాన్ని ఒక్క ఉదుటున అశ్వంతో పాటు లంఘించాడు.

ఆ దృశ్యాన్ని ఆశ్చర్యంగా చూస్తుండగానే, 'పూర్వస్థితిని పొందు' అనే ఒక పదం వినిపించింది. ఆ పదంలో ఒక వాగ్దానము, ఒక ఆశ, నిండి వున్నాయి.

అంతలో హఠాత్తుగా ఆ చీకటి అగాధంలో ఒక చీలిక ఏర్పడి వెలుగులు జిమ్ముతున్న ఇంద్రధనుస్సు లాంటి మార్గం ఏర్పడింది. ఎర్రని పాదములుగల తెల్లని కపోత మొకటి అందులో నుండి ఎగిరి వస్తున్నట్లు కనిపించింది. ఆ దృశ్యం చూస్తుండగానే, ఆ చీకటి కావల, మరొక అద్భుత దృశ్యం కనిపించింది.

ఇరువైపులా మెరుస్తున్న కత్తులు దాల్చి, మెరిసే దుస్తులు ధరించిన దేవదూతల సమూహ మొకటి పోరాటానికి సంసిద్ధులై కనిపించారు. వారంతా ఒక దివ్యపురుషుడి నాయకత్వం క్రింద వున్నారు. అంతా ఇంద్రధనుస్సు లాంటి రంగుల దుస్తులతో

శ్రీఅరవిందులు (శ్రీమాత చిత్రలేఖనము)

మెరిసిపోతున్న ఆ నాయకుని సంకేతం కొరకు నిరీక్షిస్తున్నారు.

అంతలో వారిలో అందరికన్నా ఎత్తుగా, హుందాగా నున్న ఒక యువకుడి వైపు నా దృష్టి మళ్ళింది. పద్మరాగమణి కాంతులు విరజిల్లే జిగేలుమని మెరిసే తెల్లని అంచుగల పెద్ద వస్త్రం ఒకటి అతని భుజద్వయంపై కప్పబడి వుంది.

అతను మాట్లాడబోతున్నందున అందరూ శ్రద్ధగా, నిశ్శబ్దంగా నిలుచుని వున్నారు. అతను మాట్లాడాడు. అ స్వరం గంభీరంగా, మధురంగా వినవచ్చింది. అతను చెప్పినది నాకు అర్థమయింది. "సమయం ఆసన్నమయింది. భూలోకవాసుల, సురలోకవాసుల సమూహాలు రెండూ సిద్ధపడుదురు గాక. ఓర్పుతో కృషి సలిపే వారు వారి సహనాన్ని, ధైర్యాన్ని కోల్పోకుందురు గాక. అందరికి కనిపించకపోయినా, కొందరికి కనిపించే రీతిలో పని వేగంగా కొనసాగుతున్నది. ఒక వైపు సమ్మర్థం ఎక్కువగా నున్న ప్రాంతాలలో ఎలాంటి గందరగోళ, కల్లోల పరిస్థితులు కొనసాగుతున్నప్పటికీ, శాంతిభద్రతలు నెలకొంటున్నాయి. మరో వైపు పుడమిపైన ఉత్సాహవంతులు, జ్ఞానవంతులు, సహృదయులైన మనుషుల క్షేత్రాలలో నాటబడిన బీజాలు మొలకెత్తుటకు సిద్ధంగా నున్నాయి. సమయం వచ్చినప్పుడు మనం చేస్తున్న కృషికి తోడ్పడటానికి శౌర్యవంతులైన అతిమానవుల సమూహం సంసిద్ధమై వున్నది. త్వరలోనే విజయాన్ని, కీర్తిని చాటే విజయగీతం ప్రతిధ్వనించ బోతున్నది."

ఈ మాటలకు పరమానంతభరితురాలనై నేను భూతలానికి తిరుగు ప్రయాణం ప్రారంభించాను. ఈ అవరోహణలో ఎర్రని పాదములుగల శ్వేత కపోతం నన్ను వెన్నంటి వచ్చింది.

అంధకారమయమైన అగాధాన్ని దాటిన తరువాత వెనుదిరిగి చూసాను. ఓహ్, ఏమిటా దృశ్యం. అది పెద్దదైన సిలువ ఒకటి ఒక నల్లని పెద్ద మేఘానికి దన్నుగా వున్నది. ఆ సిలువను మేఘాన్ని రెంటినీ, బ్రహ్మాండమైన ఆకారంగల వ్యక్తి ఒకరు మోస్తున్నాడు. ఏ వ్యక్తి అయితే మానవజాతిపై అపారమైన జాలితో అద్భుతమైన రక్షణ కవచంతో మానవాళిని కాపాడ చూస్తాడో అతడే అధర్మం, అరాచక చర్యల వల్ల మానవాళిపై బడే భారాన్ని కూడా మోయవలసి వుంటుంది. అపారమైన వాత్సల్యం, బాధతో కూడిన దృక్కులు సారిస్తూ ఈ ధరణీతలం దిశగా మరలి వున్న ఆతని సుందర ముఖానికి ఇరుప్రక్కల ఆతని పొడుగాటి కురులు జాలువారి వున్నాయి.

ఔను, నిజం! శాపగ్రస్తులగు పుడమి పుత్రులను ఆ నల్లని మేఘం అణగ

ద్రొక్కకుండా అదుపులో నుంచుటకై ఆ మహామనీషి ప్రయాస పడవలసిన అవసరం రానీయకుండా అందరూ ప్రగాఢమైన శక్త్యుత్సాహాలతో పనిచేయవలసిన సమయం తొందరగా రావాలి.

మానవులంతా సత్సంకల్పంతో ఒక్కటై తమ ప్రయత్నా లన్నింటినీ సంఘటిత పరచుదురు గాక. మనుషులందరూ తమ మేధాశక్తిని మేల్కొల్పుదురు గాక. ఎవరిలోనైతే దివ్యజ్యోతి ప్రకాశిస్తున్నదో వారిలో ఆధ్యాత్మికత, ప్రేమతత్వం మేల్కొను గాక — నియమ నిబద్ధత, అకర్తృక భావము లేని ప్రేమతత్వము.

విజయోత్సాహం, కీర్తి, గౌరవాల పరాకాష్ట స్థాయిని ఆనందపారవశ్యంతో ఆలపించే విజయగీతిక అతి త్వరలో ప్రతిధ్వనించాలి!!

అనువాదం: కవితా శ్రీధర్ , అందుగులపాటి కైలాసపతి

ఎనిమిదవ దర్శనం

నేను నిద్రపోయి ఇపుడు మేల్కొన్నాను.

అది చతురస్రాకారంలో నున్న పెద్ద గది. గదిలోకి వెలుతురు ప్రసరించడానికి వీలుగా నైఋుతి దిశగా ఒక పెద్ద కిటికీ అమర్చబడి వున్నది. గోడలు ఓక్ చెక్క పలకలతో తీర్చిదిద్దబడి వున్నాయి. పశ్చిమ దిశగా నున్న పలకల మధ్యగా రాతితో చెక్కబడిన బృహత్తరమైన చలి మంట రాజేసే గూడు వున్నది. ఆ గృహం ఒక కొండచరియ అంచున నిర్మింపబడి వుండవచ్చు. ఎందుకనగా కిటికీ నుండి చూస్తే దూరంగా నీలలోహిత వర్ణపు పొగమంచుతో కప్పబడివున్న దీర్ఘమైన పర్వతశ్రేణులున్న భూమ్యాకాశాలు కలిసినట్లుంటే చోటు వరకు విస్తరించి వున్న మైదానం కనిపిస్తుంది. ఆ లోయ క్రింది భాగంలో అస్తమించే సూర్యుని కిరణాల వెలుగులో మెరుస్తూ, నిటారుగా ఎదిగిన చెట్ల మధ్యన మెలికలు తిరుగుతూ నది ఒకటి ప్రవహిస్తున్నది.

ఆ పొద్దుపోయిన సమయంలో, అంత పెద్ద కిటికీ వున్నప్పటికీ గదిలో వెలుతురు మందగించింది. అయినప్పటికీ ఆ కిటికీ వద్ద కూర్చొని వున్న ఒక పడుచు పిల్లను చూసాను. ఆమె తన ఒడిలో చేతులను ముడుచుకొని, తూర్పుదిశగా ఆ గదిలో చీకటి కమ్మివున్న మూల వైపు రెప్పవాల్చకుండా శూన్యదృక్కులను సారిస్తూ

కూర్చొని వున్నది. ఆమె దేని కోసమో నిరీక్షిస్తున్నట్లుంది.

ఆ గదిలో మరో మనిషి వున్నాడు. అతను వయోవృద్ధుడు. చలిమంట గూడు ముందర నిలుచుని వున్నాడు. అతని దుస్తులు ముదురు రంగు ముతక వస్త్రాంతో తయారు చేయబడినవి.

నేనా పడుచు పిల్లను పరిశీలించి చూసాను. ఆమెలోని ఆలోచనలు నాకు అద్దంలో కనపించినంత స్పష్టంగా అవగతమయ్యాయి. ఆమె సున్నితమైన భావాలు నా స్వంత భావాలంతగా తెలియవచ్చాయి. ఆమె ఎవరి రాక గురించో వేచి వున్నప్పటికి, ఆ వచ్చేవారెవరో ఆమెకు తెలియదు. అయినప్పటికి, అగంతుకుడు తన కోసమే విచ్చేస్తున్నాడని ఆమె అంతరంగం చెబుతున్నది.

హఠాత్తుగా అతను గదిలోకి ప్రవేశించాడు. తలుపు తెరిచి మూసిన శబ్దం విన రాలేదు. ఆమె కూర్చుని వున్న చోటుకి ఎదురుగా గది చివరన అతను ప్రవేశించాడు. ఆమె కనులకు తప్ప మిగతావారికి అతను ధరించిన దుస్తులు కనిపించుట లేదు. అతనిని అతి సామాన్య మానవుడిగా కనుపడునట్లు చేసే ముదురు ఊదారంగు ఆచ్ఛాదనను ధరించాడు. కాని ఆమె తక్షణం అతని శరీరం నుండి వెలువడి అత నిని చుట్టుముట్టి వున్న మెరిసే ధవళ కాంతిని గమనించింది.

ఒక అనిర్వచనీయమైన దివ్యప్రేమ తనలో పెల్లుబుకుతుండగా, తన అస్తిత్వా న్నంతా కూడ తీసుకొని ఆమె అతనిని గుర్తించింది. కాని ఆమెలో ఉప్పొంగిన ఆ భావావేశ తీవ్రత ఎంత బలంగా నుండిందంటే, ఆమె నిశ్చేష్టితురాలై తాను కూర్చొని వున్న కుర్చీ నుండి లేవలేకపోయింది.

అప్పుడు, ఆ వృద్ధుడు, ఆ యువతి తండ్రి, కొత్తగా ప్రవేశించిన వ్యక్తిని సమీ పించి అత్యంత గౌరవపురస్కారమైన మాటలతో ఆహ్వానించాడు. అపారమైన కాంతిలో వెలిగిపోతున్న ఆ వ్యక్తి ప్రేమాదరణ లొలికే ఆలింగనంతో ఆ వృద్ధుని తన హృదయానికి హత్తుకున్నాడు. ఆలింగనం నుండి విడివడి పరస్పరం దూరంగా జరిగి ఆ వృద్ధుడు కొత్త వ్యక్తిని ఆహ్వానించడానికై ఉపక్రమించినప్పుడు మసకబారిన బూడిదరంగు అంగీని ధరించి వున్నాడు. అయితే, అటు పిమ్మట తిరిగి తన స్థానా నికి చేరేసరికి అతను ఒక దివ్యమైన పసిడిరంగు లీనుతున్న ధారాళంగా జాలువారిన దుస్తులలో నున్నాడు. అచ్చెరువొందిన ఆ పడుచుపిల్ల తన్మయానందాలతో ఎలుగెత్తి, "చూడు, అతను ఎలాంటి అద్భుతాలు చేయగలడో," అని అరచింది.

ఆ వ్యక్తి అప్పుడు ఆమెకు చేరువగా వచ్చాడు. అలా వచ్చేటప్పుడు అతని నావరించి వున్న ధవళకాంతి మరింత తెల్లనై తేజోవంతమయింది. అతను స్వయంగా కాంతిలో వెలిగిపోతున్నాడు. అతను ఎంత అతిశయించిన సౌందర్యంతో అలరారుతు న్నాడంటే, ఆ యువతి ఆశ్చర్య పారవశ్యాలకు లోనై ఒకింత స్మృతి కోల్పోయి నేల కొరిగింది. అయితే, త్వరలోనే స్వస్థత పొందింది. అతని దరిజేరుతూ క్రిందికి వొంగి కాలిజోళ్ళలో నున్న అతని పాదాలను ముద్దాడింది. వాత్సల్యభరితమైన స్పందనతో అతను ఆమెను పైకెత్తి తన బాహువులలోకి తీసుకున్నాడు. ప్రేమ పూర్వకంగా ఆమె తన శిరస్సును ఆతని భుజంపై వాల్చింది. ఆ విధంగా ఒకరి బాహువుల్లో ఒకరు ఇమిడిపోయి చాలా సేపు నిలుచుండిపోయారు. వారి చూపులు క్రమక్రమంగా అంతరిస్తున్న అంతిమ సూర్యకిరణాలు వ్యాపిస్తున్న ఆ మైదానం పైగా సాగిపోతున్నాయి.

మౌనంగానే వారు తమ తమ అంతరాత్మల అంతరాంతరాలను, ఆలోచనలను ఇచ్చి పుచ్చుకొన్నారు. మౌనంలోనే తాము నెరవేర్చవలసిన కార్యం యొక్క విశి ష్టతను గురించి, వారికి సంభవించబోతున్న వైభవోపేతమైన విజయం గురించి, తత్కారణంగా ఆతని నావరించి జాజ్వల్యమానంగా ప్రకాశిస్తున్న కాంతి ఏదైతే ఆ విజయానికి మహిమాన్వితమైన హామీ అన్నట్లుగా నున్నదో దానిని గురించి చర్చించుకొన్నారు.[1]

వారి అంతరాంతరాలలో నున్నదంతా కూడా పరస్పర సన్నిహిత సంబంధం కలిగి వుంది, అధికాధికమైన సుఖసంతోషాల సమతుల్యతలో తులతూగుతున్నది. ఆ విధంగా రూపుదిద్దుకున్న ఆ జంట, కిటికి వద్ద నిలుచుని వున్నప్పుడు సౌందర్య సామరస్యతలు కురిపిస్తూ చూడముచ్చటగా నున్నారు. అతను ఎత్తుగా, నాజూకుగా, నల్లని జుట్టు నల్లని గడ్డంతో నున్న స్ఫూర్ఫురద్రూపి. కొండ క్రిందుగా పరచుకొనివున్న మైదానానికి అభిముఖమై, గంభీరము, విషణ్ణమైనప్పటికీ అపారమైన ఆప్యాయత నొలికిస్తూ సౌమ్యత ప్రసరించే చూపులతో నిలుచుని వున్నాడు. ఆమె యవ్వనాన్నొలక బోస్తూ, చక్కని కురులతో, ఆతని భుజాన్ని ఆనుకొని, ప్రగాఢమైన ప్రేమను వెదజల్లే కనులతో ఆతని వంక చూస్తూ నిలుచున్నది. వారిరువురు తపస్సులాంటి సుదీర్ఘ పరస్పర అవలోకనా స్థితి నుంచి తేరుకున్న తరువాత అతను ఆమె వైపు మరలి తన పెదవులతో ఆమె నుదుటిని స్పృశించాడు.

ఇప్పుడు గమనించాను., ఆమె కూడా క్రమంగా ప్రకాశవంతమవుతున్నది. ఆ విషయాన్ని ఆమె గ్రహించి నెమ్మదిగా అతనికి చెప్పింది. అతని సమాధానం, "ఇది మనలను ఏకం చేసిన తీవ్రమైన పరస్పర ఆకర్షణ యొక్క సహజ పర్యవసాన ఫలితం. నీ ఆధ్యాత్మికత కూడా అది సాఫల్యమగునట్లు చేసింది.. 'వ్యక్తి యొక్క ద్వంద్వ వైఖరుల సమతుల్యతలో విజయం దాగి వుంటుంది' అనే నానుడి వినలేదా? ఇప్పుడు మన మా సమతుల్యతను సాధించాము గనుక మన ముందున్న మహోన్నత కార్యం,. లోకంలో సామరస్యత నెలకొల్పే మహత్కార్యం, కచ్చితంగా సాధిస్తాము."

అంతకు ముందుగానే ఆ వృద్ధుడు గదిని వదిలి వెళ్ళాడు. ఇప్పుడు అతను తిరిగి వచ్చి, భోజనం తయారయింది, ఆరగించటానికి రమ్మని ఆహ్వానించాడు.

అయితే, ఆమె ఇలా అన్నది, "నాకు ఏ మాత్రం ఆకలిగా లేదు. నిద్రపోతే చాలా బాగుంటుంది — తన్మయానందాలలో అంతర్లీనమయ్యే నిద్ర."

అతను అందుకున్నాడు. "మాకు భోజనం అవసరం లేదు. మాది అంతర్గత పోషణ", ఆమె వైపు తిరుగుతూ, "పద, విశ్రమిద్దువుగాని" అన్నాడు

వారిద్దరూ ప్రక్క ప్రక్కగా, చేయి చేయి కలిపి, మంచపై వాలి నిద్రలోకి జారి పోయారు.

వారి నుండి వెలువడుతున్న ధవళకాంతి మరింత తీవ్రతరమై, విస్తారం కాసాగింది. గదిలో నుండి బయటకు విస్తరించి ఆ విశాల మైదానంపై సుదీర్ఘంగా వ్యాపించసాగింది.

ఎక్కడైతే సమతుల్యతా స్థితిలో నుండి వెలువడే కాంతి వెలుగుతుంటుందో. అది అక్కడ ఆరోగ్యాన్ని, విశ్వాసాన్ని, సామరస్యతను, సంతోషాన్ని సమకూరుస్తుంది.

శ్రీమాత

(శ్రీఅరబిందో ఇంటర్ నేషనల్ సెంటర్ ఆఫ్ ఎడ్యుకేషన్ వారి త్రైమాసిక బులెటిన్, 1982, 1983, 1984 నుండి సేకరించబడింది.)

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

[1]సంవత్సరాలు గడిచిన పిమ్మట, అనగా 1914 సం. మార్చి, 29 న ఈ సంఘటన భౌతికస్తరంలో సంభవించింది. శ్రీమాత శ్రీఅరవిందులను పాండిచ్చేరిలో కలిసారు.

ఇద్దరు మౌనంగానే వారి అంతరాత్మల అంతరాంతరాలను, ఆలోచనలను ఇచ్చి పుచ్చుకొన్నారు. మౌనంలోనే తాము నెరవేర్చబోయే కార్యం యొక్క విశిష్టతను గురించి, వారికి సంభవించబోతున్న వైభవోపేతమైన విజయం గురించి....

శ్రీమాత ఈ సమావేశం గురించి 1930-31 లో కూడా ప్రస్తుతించారు. "నేను శ్రీఅరవిందులను పాండిచ్చేరిలో మొట్టమొదటిసారి కలిసినప్పుడు కలిగిన అనుభవం గురించి చెప్తాను. నేను అతి తీవ్రమైన ఏకాగ్రత వహించి అతిమానసంలో విషయాలను పరిశీలిస్తున్నాను — ఒక విధంగా నుండాల్సిన విషయాలు, ఏదో కారణంగా, అలా వ్యక్తపడనివాటిని గురించి. నా పరిశీలనలో విశదమయిందేమిటో శ్రీఅరవిందులకు విన్నవించి, అవి వ్యక్తమవుతాయా అని అడిగాను. ఆయన అతి మామాలుగా 'అవును' అన్నారు. తక్షణం, దివ్యచైతన్యం పృథ్విపై అవతరించి, సార్థకమగుట ప్రారంభమవటం నాకు కనిపించింది!'"

— సంపాదకుడు